

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

C 260

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 56

7 septembrie 2013

Număr de referință

Cuprins

Pagina

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2013/C 260/01

Ultima publicație a Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* JO C 252, 31.8.2013

1

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2013/C 260/02

Cauzele conexe C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P: Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană (C-584/10 P), Consiliul Uniunii Europene (C-595/10 P), Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (C-595/10 P)/Yassin Abdullah Kadi, Republica Franceză [Recurs — Politica externă și de securitate comună (PESC) — Măsuri restrictive împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii — Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale unei persoane incluse într-o listă stabilită de un organ al Organizației Națiunilor Unite — Includerea numelui persoanei respective în lista care figurează în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Acțiune în anulare — Drepturi fundamentale — Dreptul la apărare — Principiul protecției jurisdicționale efective — Principiul proporționalității — Dreptul la respectarea proprietății — Obligația de motivare]

2

RO

Preț:
4 EUR

(continuare în pagina următoare)

2013/C 260/03	Cauza C-201/11 P: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Union des associations européennes de football (UEFA)/Comisia Europeană, Regatul Belgiei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (Recurs — Transmisii de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri luate de Regatul Unit privind evenimentele de importanță majoră pentru societatea acestui stat membru — Campionatul European de Fotbal — Decizie prin care măsurile sunt declarate compatibile cu dreptul Uniunii — Motivare — Articolele 49 CE și 86 CE — Drept de proprietate)	3
2013/C 260/04	Cauza C-204/11: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Fédération internationale de football association (FIFA)/Comisia Europeană, Regatul Belgiei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (Recurs — Transmisii de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri adoptate de Regatul Belgiei privind evenimentele de importanță majoră pentru societatea belgiană — Campionatul Mondial de Fotbal — Decizie prin care măsurile sunt declarate compatibile cu dreptul comunitar — Motivare — Articolele 43 CE și 49 CE — Drept de proprietate)	3
2013/C 260/05	Cauza C-205/11 P: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Fédération internationale de football association (FIFA)/Comisia Europeană, Regatul Belgiei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (Recurs — Difuzarea programelor de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri luate de Regatul Unit privind evenimentele de o importanță majoră pentru societatea acestui stat membru — Cupa mondială de fotbal — Decizie prin care se declară măsurile luate compatibile cu dreptul Uniunii — Motivare — Articolele 43 CE, 49 CE și 86 CE — Drept de proprietate)	4
2013/C 260/06	Cauzele conexe C-210/11 și C-211/11: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Cour de cassation — Belgia) — Statul Belgian/Medicom SPRL (C-210/11), Maison Patrice Alard SPRL (C-211/11) [Cerere de decizie preliminară — A șasea directivă TVA — Articolul 6 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și articolul 13 secțiunea B litera (b) — Drept de deducere — Bunuri de capital care aparțin unor persoane juridice, puse parțial la dispoziția administratorilor lor în folosul propriu al acestora din urmă — Lipsa unei chirii plătită în bani, dar luarea în considerare a unui avantaj în natură pentru impozitul pe venit]	4
2013/C 260/07	Cauza C-261/11: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Regatul Danemarcei (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Libertatea de stabilire — Articolul 49 TFUE — Articolul 31 din Acordul privind SEE — Restricții — Legislație fiscală — Transferul activelor în alt stat membru — Impozitarea imediată a plusvalurilor latente)	5
2013/C 260/08	Cauza C-313/11: Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Polonă [Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Regulamentul (CE) nr. 1829/2003 — Hrana animalelor — Alimente modificate genetic — Producție, introducere pe piață sau utilizare — Interdicție națională care nu a intrat încă în vigoare]	5
2013/C 260/09	Cauza C-414/11: Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Polymeas Protodikeio Athinon — Grecia) — Daiichi Sankyo Co. Ltd, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH/DEMO Anonymos Viomichaniki kai Emporiki Etairia Farmakon [Politica comercială comună — Articolul 207 TFUE — Aspecte comerciale ale proprietății intelectuale — Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS) — Articolul 27 — Obiect brevetabil — Articolul 70 — Protecția obiectelor existente]	6
2013/C 260/10	Cauza C-426/11: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court of the United Kingdom — Regatul Unit) — Mark Alemo-Herron și alții/Parkwood Leisure Ltd (Transfer de întreprinderi — Directiva 2001/23/CE — Menținerea drepturilor lucrătorilor — Convenție colectivă aplicabilă cedentului și angajatului la momentul transferului)	6

2013/C 260/11	Cauza C-499/11 P: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 18 iulie 2013 — The Dow Chemical Company, Dow Deutschland Inc., Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH, Dow Europe GmbH/Comisia Europeană (Recurs — Înțelegeri — Piața cauciucului butadienic și a cauciucului stiren-butadienic fabricat prin polimerizare în emulsie — Stabilirea prețurilor țintă, împărțirea clienților prin acorduri de neagresiune și schimbul de informații comerciale — Imputabilitatea comportamentului ilicit — Putere de apreciere a Comisiei — Coeficient multiplicator cu scop descurajator — Egalitate de tratament)	7
2013/C 260/12	Cauza C-501/11 P: Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013 — Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV, Schindler Deutschland Holding GmbH/Comisia europeană, Consiliul Uniunii Europene [Recurs — Înțelegeri — Piața instalării și a întreținerii ascensoarelor și a scârilor rulante — Răspunderea societății mamă pentru încălcările normelor privind înțelegerile săvârșite de filiala sa — Societate holding — Program intern al întreprinderii de asigurare a conformității („Compliance Programme”) — Drepturi fundamentale — Principiile statului de drept în cadrul stabilirii amenzilor aplicate — Separația puterilor, principiile legalității, neretroactivității, protecției încrederii legitime și răspunderii subiective — Regulamentul (CE) nr. 1/2003 — Articolul 23 alineatul (2) — Validitate — Legalitatea Liniilor directoare ale Comisiei din 1998]	7
2013/C 260/13	Cauza C-515/11: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Berlin — Germania) — Deutsche Umwelthilfe eV/Bundesrepublik Deutschland (Accesul publicului la informațiile despre mediu — Directiva 2003/4/CE — Competența statelor membre de a exclude din noțiunea „autoritate publică” prevăzută de această directivă anumite organisme atunci când acestea acționează pe baza capacităților lor legislative — Limite)	8
2013/C 260/14	Cauza C-520/11: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Franceză (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Decizia 2009/726/CE — Neexecutare — Import de lapte și de produse lactate — Proveniență — Exploatații cu risc în raport cu cazurile de encefalopatii spongiforme — Măsuri naționale de interdicție)	8
2013/C 260/15	Cauze conexe C-523/11 și C-585/11: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Hannover, Verwaltungsgericht Karlsruhe — Germania) — Laurence Prinz/Region Hannover (C-523/11) și Philipp Seeberger/Studentenwerk Heidelberg (C-585/11) (Cetățenia Uniunii — Articolele 20 TFUE și 21 TFUE — Dreptul de liberă circulație și de ședere — Ajutor pentru formare acordat resortisantului unui stat membru pentru studii efectuate într-un alt stat membru — Obligația de reședință în statul membru de origine timp de cel puțin trei ani înainte începerii studiilor)	9
2013/C 260/16	Cauza C-621/11: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 18 iulie 2013 — New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG, fostă New Yorker SHK Jeans GmbH/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Vallis K.-Vallis A. & Co. OE [Recurs — Cerere de înregistrare a mărcii verbale comunitare FISHBONE — Procedură de opoziție — Marca națională figurativă anterioară FISHBONE BEACHWEAR — Utilizare serioasă a mărcii anterioare — Luare în considerare a unor dovezi suplimentare neprezentate în termenul acordat — Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Articolul 42 alineatele (2) și (3) și articolul 76 alineatul (2) — Regulamentul (CE) nr. 2868/95 — Norma 22 alineatul (2)]	9
2013/C 260/17	Cauza C-6/12: Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Korkein hallinto-oikeus — Finlanda) — P Oy [Ajutoare de stat — Articolele 107 TFUE și 108 TFUE — Condiția „selectivității” — Regulamentul (CE) nr. 659/1999 — Articolul 1 litera (b) punctul (i) — Ajutor existent — Reglementare națională în materia impozitului pe profitul societăților — Deductibilitatea pierderilor suferite — Neductibilitate în cazul schimbării de proprietar — Autorizare de derogări — Putere de apreciere a administrației fiscale]	10

2013/C 260/18	Cauza C-26/12: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Gerechtshof te Leeuwarden — Țările de Jos) — fiscale eenheid PPG Holdings BV cs te Hoogezand/Inspecteur van de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen [Taxă pe valoarea adăugată — A șasea directivă 77/388/CEE — Articolul 17 și articolul 13 secțiunea B litera (d) punctul 6 — Scutiri — Deducerea taxei achitate în amonte — Fond de pensii — Noțiunea „gestionare de fonduri comune de plasament”]	10
2013/C 260/19	Cauza C-78/12: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Administrativen sad Sofia-grad — Bulgaria) — „Evita-K” EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Sofia pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite [Directiva 2006/112/CE — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Livrare de bunuri — Noțiune — Drept de deducere — Refuz — Realizarea efectivă a unei operațiuni impozabile — Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 — Sistemul de identificare și de înregistrare a bovinelor — Crotalii]	11
2013/C 260/20	Cauza C-99/12: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Bruxelles — Belgia) — Eurofit SA/Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) [Cerere de decizie preliminară — Agricultură — Organizarea comună a piețelor — Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 — Restituiri la export — Deturnarea mărfii destinate exportului — Obligație de rambursare de către exportator — Lipsa comunicării de către autoritățile competente a informațiilor referitoare la credibilitatea cocontractantului, bănuț de fraudă — Caz de forță majoră — Inexistență]	12
2013/C 260/21	Cauza C-124/12: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de l'Administrativen sad Plovdiv — Bulgaria) — AES-3C MARITZA EAST 1 EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite [Taxa pe valoarea adăugată — Directiva 2006/112/CE — Articolul 168 litera (a) și articolul 176 — Drept de deducere — Cheltuieli referitoare la achiziționarea de bunuri și de prestări de servicii destinate personalului — Personal pus la dispoziția persoanei impozabile care invocă dreptul de deducere, dar care este angajat de o altă persoană impozabilă]	12
2013/C 260/22	Cauza C-136/12: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato — Italia) — Consiglio Nazionale dei Geologi/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato și Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Consiglio Nazionale dei Geologi (Articolul 267 al treilea paragraf TFUE — Întinderea obligației de trimitere a instanțelor de ultim grad de jurisdicție — Articolul 101 TFUE — Cod deontologic al unui ordin profesional care interzice aplicarea de tarife care nu corespund demnității profesiei)	13
2013/C 260/23	Cauza C-147/12: Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Hovrätten för Nedre Norrland — Suedia) — ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB/Frank Koot, Evergreen Investments AB [Cooperare judiciară în materie civilă — Regulamentul (CE) nr. 44/2001 — Instanța competentă — Competențe speciale în „materie contractuală” și în „materie delictuală și cvasidelictuală”]	14
2013/C 260/24	Cauza C-211/12: Hotărârea Curții (Camera a noua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Corte di Appello di Roma — Italia) — Martini SpA/Ministero delle Attività Produttive [Agricultură — Regimul licențelor de import — Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 — Articolul 35 alineatul (4) litera (c) — Garanții constituite cu ocazia cererii de emiterie a licențelor — Licență de import — Depunere cu întârziere a dovezii utilizării acesteia — Sancțiuni — Calculul sumei reținute — Regulamentul (CE) nr. 958/2003 — Contingente tarifare]	14

2013/C 260/25	Cauzele conexe C-228/12-C-232/12 și C-254/12-C-258/12: Hotărârea Curții (Camera a opta) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italia) — Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 și C-258/12), Fastweb SpA (C-229/12 și C-232/12), Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 și C-254/12), Telecom Italia SpA (C-255/12 și C-256/12), Sky Italia srl (C-257/12)/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-228/12-C-232/12, C-255/12 și C-256/12), Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 și C-257/12), Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-230/12) (Rețele și servicii de comunicații electronice — Directiva 2002/20/CE — Articolul 12 — Taxe administrative impuse întreprinderilor din sectorul în cauză — Reglementare națională prin care operatorii de comunicații electronice sunt supuși la plata unei taxe destinate să acopere costurile de funcționare ale autorităților naționale de reglementare) ...	15
2013/C 260/26	Cauza C-234/12: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italia) — Sky Italia Srl/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni [Difuzarea programelor de televiziune — Directiva 2010/13/UE — Articolul 4 alineatul (1) și articolul 23 alineatul (1) — Spoturi publicitare — Reglementare națională care prevede pentru stațiile de emisie cu plată un procent maxim de timp de emisie care poate fi consacrat publicității inferior celui prevăzut pentru stațiile de emisie cu acces liber — Egalitate de tratament — Libera prestare a serviciilor]	16
2013/C 260/27	Cauza C-252/12: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 [cerere de decizie preliminară formulată de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Regatul Unit] — Specsavers International Healthcare Ltd, Specsavers BV, Specsavers Optical Group Ltd, Specsavers Optical Superstores Ltd/Asda Stores Ltd [Mărci — Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Articolul 9 alineatul (1) literele (b) și (c), articolul 15 alineatul (1) și articolul 51 alineatul (1) litera (a) — Motive de decădere — Noțiunea „utilizare serioasă” — Marcă utilizată în combinație cu o altă marcă sau ca parte a unei mărci complexe — Culoare sau combinație de culori în care este utilizată o marcă — Renumel]	16
2013/C 260/28	Cauza C-265/12: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 18 iulie (cerere de decizie preliminară formulată de Hof van beroep te Brussel — Belgia) — Citroën Belux NV/Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF) (Articolul 56 TFUE — Libera prestare a serviciilor — Directiva 2005/29/CE — Practici comerciale neloiale — Protecția consumatorilor — Oferte comune care cuprind cel puțin un serviciu financiar — Interzicere — Excepții)	17
2013/C 260/29	Cauza C-299/12: Hotărârea Curții (Camera a noua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Nejvyšší správní soud — Republica Cehă) — Green Swan Pharmaceuticals CR, a.s./Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát [Protecția consumatorilor — Regulamentul (CE) nr. 1924/2006 — Mențiuni nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare — Articolul 2 alineatul (2) punctul 6 — Noțiunea „mențiune privind reducerea riscului de îmbolnăvire” — Articolul 28 alineatul (2) — Produse care poartă mărci comerciale sau denumiri comerciale — Măsuri tranzitorii]	17
2013/C 260/30	Cauza C-315/12: Hotărârea Curții (Camera a opta) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Højesteret — Danemarca) — Metro Cash & Carry Danmark ApS/Skatteministeriet [Accize — Directiva 92/12/CEE — Articolele 7-9 — Directiva 2008/118/CE — Articolele 32-34 — Circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor — Regulamentul (CEE) nr. 3649/92 — Articolele 1 și 4 — Documentul de însoțire simplificat — Exemplarul 1 — Activitatea de „cash & carry” — Produse eliberate pentru consum într-un stat membru și deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru sau produse achiziționate de particulari pentru uz propriu și transportate de aceștia — Băuturi spirtoase — Lipsa obligației de verificare de către furnizor]	18

<u>Număr de referință</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2013/C 260/31	Cauza C-412/12: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Cipru (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 1999/31/CE — Depozite de deșeuri — Funcționare în lipsa planurilor de amenajare a amplasamentelor — Obligație de închidere)	19
2013/C 260/32	Avizul 2/13: Cerere de aviz prezentată de Comisia Europeană în temeiul articolului 218 alineatul (11) TFUE	19
2013/C 260/33	Cauza C-250/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht Baden-Württemberg (Germania) la 7 mai 2013 — Birgit Wagener/Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Villingen-Schwenningen	19
2013/C 260/34	Cauza C-259/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 13 mai 2013 — Elena Recinto-Pfingsten/Swiss International Air Lines AG	20
2013/C 260/35	Cauza C-282/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgerichtshof (Austria) la 24 mai 2013 — T-Mobile Austria GmbH/Telekom-Control-Kommission	21
2013/C 260/36	Cauza C-297/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht München (Germania) la 29 mai 2013 — Data I/O GmbH/Hauptzollamt München	21
2013/C 260/37	Cauza C-310/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 6 iunie 2013 — Novo Nordisk Pharma GmbH/Corinna Silber	21
2013/C 260/38	Cauza C-319/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Thüringer Oberlandesgericht (Germania) la 11 iunie 2013 — Udo Rätzke/S+K Handels GmbH	22
2013/C 260/39	Cauza C-324/13 P: Recurs introdus la 14 iunie 2013 de Fercal — Consultadoria e Serviços, Lda împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 10 aprilie 2013 în cauza T-360/11, Fercal — Consultadoria e Serviços/OAPI — Parfums Rochas (Patrizia Rocha)	22
2013/C 260/40	Cauza C-331/13: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunalul Sibiu (România) la data de 18 iunie 2013 — Ilie Nicolae Nicula/Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Sibiu, Administrația Fondului pentru Mediu	23
2013/C 260/41	Cauza C-334/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 19 iunie 2013 — Nordex Food A/S/Hauptzollamt Hamburg-Jonas	23
2013/C 260/42	Cauza C-335/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Scottish Land Court (Regatul Unit) la 18 iunie 2013 — Robin John Feakins/The Scottish Ministers	24
2013/C 260/43	Cauza C-336/13 P: Recurs introdus la 19 iunie 2013 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 10 aprilie 2013 în cauza T-671/11, IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH/Comisia Europeană	25
2013/C 260/44	Cauza C-341/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) la 24 iunie 2013 — Cruz & Companhia Lda/Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP)	25

<u>Număr de referință</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2013/C 260/45	Cauza C-343/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal do Trabalho de Leiria (Portugalia) la 24 iunie 2013 — Modelo Continente Hipermercados SA/Autoridade Para As Condições de Trabalho — Centro Local do Lis (ACT)	26
2013/C 260/46	Cauza C-344/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione tributaria provinciale di Roma (Italia) la 24 iunie 2013 — Cristiano Blanco/Agenzia delle Entrate	26
2013/C 260/47	Cauza C-345/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Supreme Court (Irlanda) la 24 iunie 2013 — Karen Millen Fashions Ltd/Dunnes Stores, Dunnes Stores (Limerick) Ltd	26
2013/C 260/48	Cauza C-351/13: Acțiune introdusă la 25 iunie 2013 — Comisia/Republica Elenă	27
2013/C 260/49	Cauza C-355/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione Tributaria Regionale dell'Umbria (Italia) la 27 iunie 2013 — Umbra Packaging srl/Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale di Perugia	27
2013/C 260/50	Cauza C-360/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Supreme Court (Regatul Unit) la 27 iunie 2013 — Public Relations Consultants Association Ltd/The Newspaper Licensing Agency Ltd și alții	28
2013/C 260/51	Cauza C-361/13: Acțiune introdusă la 26 iunie 2013 — Comisia Europeană/Republica Slovacia	28
2013/C 260/52	Cauza C-362/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 28 iunie 2013 — Maurizio Fiamingo/Rete Ferroviaria Italiana SpA	29
2013/C 260/53	Cauza C-363/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 28 iunie 2013 — Leonardo Zappalà/Rete Ferroviaria Italiana SpA	29
2013/C 260/54	Cauza C-364/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de High Court of Justice (Chancery Division) (United Kingdom) la 28 iunie 2013 — International Stem Cell Corporation/Comptroller General of Patents	30
2013/C 260/55	Cauza C-366/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 1 iulie 2013 — Profit Investment SIM SpA, în lichidare/Stefano Ossi și Commerzbank AG	30
2013/C 260/56	Cauza C-367/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione tributaria provinciale di Roma (Italia) la 1 iulie 2013 — Pier Paolo Fabretti/Agenzia delle Entrate	30
2013/C 260/57	Cauza C-369/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Oost-Brabant 's-Hertogenbosch (Țările de Jos) la 1 iulie 2013 — Procedură penală împotriva N.F. Gielen și alții	31
2013/C 260/58	Cauza C-378/13: Acțiune introdusă la 2 iulie 2013 — Comisia/Grecia	31

2013/C 260/59	Cauza C-379/13 P: Recurs introdus la 3 iulie 2013 de Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 19 aprilie 2013 în cauza T-51/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)/Comisia	32
2013/C 260/60	Cauza C-380/13 P: Recurs introdus la 3 iulie 2013 de Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 19 aprilie 2013 în cauza T-52/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)/Comisia	33
2013/C 260/61	Cauza C-381/13 P: Recurs introdus la 3 iulie 2013 de Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 19 aprilie 2013 în cauza T-53/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)/Comisia	33
2013/C 260/62	Cauza C-383/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 5 iulie 2013 — M. G., N. R./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	34
2013/C 260/63	Cauza C-386/13: Acțiune introdusă la 5 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Cipru	34
2013/C 260/64	Cauza C-391/13 P: Recurs introdus la 8 iulie 2013 de Republica Elenă împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 17 mai 2013 în cauza T-294/11, Republica Elenă/Comisia Europeană	35
2013/C 260/65	Cauza C-392/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Barcelona (Spania) la 9 iulie 2013 — Andrés Rabal Cañas/Nexea Gestión Documental S.A., Fondo de Garantía Salarial	36
2013/C 260/66	Cauza C-394/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Nejvyšší správní soud (Republica Cehă) la 11 iulie 2013 — Ministerstvo práce a sociálních věcí/Mgr. K. B.	36
2013/C 260/67	Cauza C-396/13: Cerere de decizie preliminară introdusă de Satakunnan käräjäoikeus (Finlanda) la 12 iulie 2013 — Sähköalojen ammattiliitto ry/Elektrobudowa Spolka Akcyjna	37
2013/C 260/68	Cauza C-405/13: Acțiune introdusă la data de 17 iulie 2013 — Comisia Europeană/România	38
2013/C 260/69	Cauza C-406/13: Acțiune introdusă la data de 17 iulie 2013 — Comisia Europeană/România	39
2013/C 260/70	Cauza C-411/13 P: Recurs introdus la 19 iulie 2013 de Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 14 mai 2013 în cauza T-249/11, Sanco/OAPI — Marsalman (reprezentarea unui pui)	39
2013/C 260/71	Cauza C-429/13 P: Recurs introdus la 26 iulie 2013 de Regatul Spaniei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 29 mai 2013 în cauza T-384/10, Regatul Spaniei/Comisia Europeană	40

Tribunalul

2013/C 260/72	Cauza T-589/10: Ordonanța Tribunalului din 4 iulie 2013 — Just Music Fernsehbetriebs/OAPI — France Télécom (Jukebox) („Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Decădere din drepturile asupra mărcii comunitare anterioare — Nepronunțare asupra fondului”) 41	41
2013/C 260/73	Cauza T-414/11: Ordonanța Tribunalului din 8 iulie 2013 — Nutrichem Diät + Pharma/OAPI — Gervais Danone (Active) („Marcă comunitară — Opoziție — Retragera opoziției — Nepronunțare asupra fondului”) 41	41
2013/C 260/74	Cauza T-309/12 R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 5 iulie 2013 — Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Comisia („Măsuri provizorii — Plata unor contribuții către o asociație de drept public — Ajutoare de stat — Obligație de recuperare — Cerere de suspendare a executării — Urgență”) 42	42
2013/C 260/75	Cauza T-336/13 R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 17 iulie 2013 — Borghezio/Parlamentul European („Măsuri provizorii — Parlamentul European — Act de excludere a unui deputat din grupul său politic — Cerere de suspendare a executării — Inadmisibilitate vădită a acțiunii principale — Inadmisibilitatea cererii — Lipsa urgenței”) 42	42
2013/C 260/76	Cauza T-341/13: Acțiune introdusă la 27 iunie 2013 — Groupe Léa Nature/OAPI — Debonaire Trading (SO'BiO ȃtic) 42	42
2013/C 260/77	Cauza T-344/13: Acțiune introdusă la 28 iunie 2013 — Out of the blue/OAPI — Dubois și alții (FUNNY BANDS) 43	43
2013/C 260/78	Cauza T-354/13: Acțiune introdusă la 4 iulie 2013 — Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks/Comisia 43	43
2013/C 260/79	Cauza T-355/13: Acțiune introdusă la 4 iulie 2013 — easyJet Airline/Comisia 44	44
2013/C 260/80	Cauza T-357/13: Acțiune introdusă la 5 iulie 2013 — European Space Imaging/Comisia 44	44
2013/C 260/81	Cauza T-360/13: Acțiune introdusă la 8 iulie 2013 — VECCO și alții/Comisia 45	45
2013/C 260/82	Cauza T-361/13: Acțiune introdusă la 9 iulie 2013 — Menelaus/OAPI — Garcia Mahiques (VIGOR) 46	46
2013/C 260/83	Cauza T-364/13: Acțiune introdusă la 12 iulie 2013 — Mocek și Wenta/OAPI — Lacoste (KAJMAN) 46	46
2013/C 260/84	Cauza T-367/13: Acțiune introdusă la 15 iulie 2013 — Republica Polonă/Comisia Europeană 47	47
2013/C 260/85	Cauza T-368/13: Acțiune introdusă la 16 iulie 2013 — Boehringer Ingelheim International/OAPI — Lehning entreprise (ANGIPAX) 48	48

<u>Număr de referință</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2013/C 260/86	Cauza T-376/13: Acțiune introdusă la 18 iulie 2013 — Versorgungswerk der Zahnärztekammer Schleswig Holstein/BCE	48
2013/C 260/87	Cauza T-377/13: Acțiune introdusă la 17 iulie 2013 — ultra air/OAPI — Donaldson Filtration Deutschland (ultra.air ultrafilter)	49
2013/C 260/88	Cauza T-378/13: Acțiune introdusă la 23 iulie 2013 — Apple and Pear Australia și Star Fruits Diffusion/OAPI — Carolus C. (English pink)	49
2013/C 260/89	Cauza T-379/13: Acțiune introdusă la 22 iulie 2013 — Innovation First/OAPI (NANO)	50
2013/C 260/90	Cauza T-384/13: Acțiune introdusă la 26 iulie 2013 — Intermark/OAPI — Coca-Cola (RIENERGY Cola)	50
2013/C 260/91	Cauza T-352/08: Ordonanța Tribunalului din 12 iulie 2013 — Pannon Hőerőmű/Comisia	51
2013/C 260/92	Cauzele conexe T-148/10 și T-149/10: Ordonanța Tribunalului din 5 iulie 2013 — SK Hynix/Comisia	51

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

*(2013/C 260/01)***Ultima publicație a Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene***

JO C 252, 31.8.2013

Publicații anterioare

JO C 245, 24.8.2013

JO C 233, 10.8.2013

JO C 226, 3.8.2013

JO C 215, 27.7.2013

JO C 207, 20.7.2013

JO C 189, 29.6.2013

Aceste texte sunt disponibile pe:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană (C-584/10 P), Consiliul Uniunii Europene (C-595/10 P), Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (C-595/10 P)/Yassin Abdullah Kadi, Republica Franceză

(Cauzele conexate C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P) ⁽¹⁾

[Recurs — Politică externă și de securitate comună (PESC) — Măsuri restrictive împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii — Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale unei persoane incluse într-o listă stabilită de un organ al Organizației Națiunilor Unite — Includerea numelui persoanei respective în lista care figurează în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Acțiune în anulare — Drepturi fundamentale — Dreptul la apărare — Principiul protecției jurisdicționale efective — Principiul proporționalității — Dreptul la respectarea proprietății — Obligația de motivare]

(2013/C 260/02)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurente: Comisia Europeană (C-584/10 P) (reprezentanți: inițial P. Hetsch și S. Boelaert, precum și E. Paasivirta și M. Konstantinidis, ulterior L. Gussetti și S. Boelaert, precum și E. Paasivirta și M. Konstantinidis, agenți), Consiliul Uniunii Europene (C-593/10 P) (reprezentanți: M. Bishop, E. Finnegan și R. Szostak, agenți), Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (C-595/10 P) (reprezentanți: inițial E. Jenkinson, ulterior S. Behzadi-Spencer, agenți, asistați de J. Wallace, QC, de D. Beard, QC, și de M. Wood, barrister)

Celelalte părți din procedură: Yassin Abdullah Kadi (reprezentanți: D. Vaughan, QC, V. Lowe, QC, J. Crawford, SC, M. Lester și P. Eeckhout, barristers, G. Martin, solicitor, precum și C. Murphy), Republica Franceză (reprezentanți: E. Belliard, precum și G. de Bergues, D. Colas, A. Adam și E. Ranaivoson, agenți)

Interveniente în susținerea Comisiei Europene și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (C-584/10 P și C-595/10 P): Republica Bulgaria (reprezentanți: B. Zaimov și T. Ivanov, precum și E. Petranova, agenți), Republica Italiană (reprezen-

tanți: G. Palmieri, agent, asistat de M. Fiorilli, avvocato dello Stato), Marele Ducat al Luxemburgului (reprezentant: C. Schiltz, agent), Ungaria (reprezentanți: M. Fehér, precum și K. Szíjjártó și K. Molnár, agenți), Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: C. Wissels și M. Bulterman, agenți), Republica Slovacă (reprezentant: B. Ricziová, agent), Republica Finlanda (reprezentant: H. Leppo, agent)

Interveniente în susținerea Consiliului Uniunii Europene (C-593/10 P): Republica Bulgaria (reprezentanți: B. Zaimov și T. Ivanov, precum și E. Petranova, agenți), Republica Cehă (reprezentanți: K. Najmanová, precum și E. Ruffer, M. Smolek și D. Hadroušek, agenți), Regatul Danemarcei (reprezentant: L. Volck Madsen, agent), Irlanda (reprezentanți: inițial D. O'Hagan, ulterior E. Creedon, agenți, asistați de N. Travers, BL, și de P. Benson, solicitor), Regatul Spaniei (reprezentanți: M. Muñoz Pérez și N. Díaz Abad, agenți), Republica Italiană (reprezentanți: G. Palmieri, agent, asistat de M. Fiorilli, avvocato dello Stato), Marele Ducat al Luxemburgului (reprezentant: C. Schiltz, agent), Ungaria (reprezentanți: M. Fehér, precum și K. Szíjjártó și K. Molnár, agenți), Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: C. Wissels și M. Bulterman, agenți), Republica Austria (reprezentant: C. Pesendorfer, agent), Republica Slovacă (reprezentant: B. Ricziová, agent), Republica Finlanda (reprezentant: H. Leppo, agent)

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 30 septembrie 2010, Kadi/Comisia (T-85/09), prin care Tribunalul a admis o acțiune prin care se urmărea anularea parțială a Regulamentului (CE) nr. 1190/2008 al Comisiei din 28 noiembrie 2008 de modificare pentru a 101-a oară a Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului de instituire a anumitor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii (JO L 322, p 25), în măsura în care numele reclamantului figurează pe lista persoanelor, a grupurilor și a entităților cărora li se aplică aceste dispoziții

Dispozitivul

1. Respinge recursurile.
2. Obligă Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata cheltuielilor de judecată.

3. Republica Bulgaria, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Irlanda, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Republica Italiană, Marele Ducat al Luxemburgului, Ungaria, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Slovacă și Republica Finlanda suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 72, 5.3.2011.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Union des associations européennes de football (UEFA)/Comisia Europeană, Regatul Belgiei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-201/11 P) (¹)

(Recurs — Transmisii de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri luate de Regatul Unit privind evenimentele de importanță majoră pentru societatea acestui stat membru — Campionatul European de Fotbal — Decizie prin care măsurile sunt declarate compatibile cu dreptul Uniunii — Motivare — Articolele 49 CE și 86 CE — Drept de proprietate)

(2013/C 260/03)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Union des associations européennes de football (UEFA) (reprezențanți: D. Anderson, QC, și D. Piccinin, barrister, mandatați de B. Keane și T. McQuail, solicitors)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană (reprezențanți: E. Montaguti și N. Yerrell, precum și A. Dawes, agenți, asistați de M. Gray, barrister), Regatul Belgiei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezențanți: L. Seeboruth și J. Beeko, agenți, asistați de T. de la Mare, barrister)

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 17 februarie 2011, UEFA/Comisia (T-55/08) prin care se respinge acțiunea având ca obiect anularea Deciziei 2007/730/CE a Comisiei, din 16 octombrie 2007 care constată că sunt compatibile cu dreptul comunitar măsurile adoptate de Regatul Unit în temeiul articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215)

Dispozitivul

1. Respinge recursul.

2. Obligă Union des associations européennes de football (UEFA) la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 204, 9.7.2011.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Fédération internationale de football association (FIFA)/Comisia Europeană, Regatul Belgiei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-204/11) (¹)

(Recurs — Transmisii de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri adoptate de Regatul Belgiei privind evenimentele de importanță majoră pentru societatea belgiană — Campionatul Mondial de Fotbal — Decizie prin care măsurile sunt declarate compatibile cu dreptul comunitar — Motivare — Articolele 43 CE și 49 CE — Drept de proprietate)

(2013/C 260/04)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Fédération internationale de football association (FIFA) (reprezențanți: A. Barav și D. Reymond, avocați)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană (reprezențanți: E. Montaguti și N. Yerrell, agenți, asistați de M. Gray, barrister), Regatul Belgiei (reprezențanți: C. Pochet și J.-C. Halleux, agenți, asistați de A. Joachimowicz și J. Stuyck, avocați), Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezențanți: S. Ossowski și J. Beeko, agenți, asistați de T. de la Mare, QC)

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) pronunțate la 17 februarie 2011 — Fédération Internationale de Football Association (FIFA)/Comisia (T-385/07) prin care s-a respins o acțiune având ca obiect anularea Deciziei 2007/479/CE a Comisiei din 25 iunie 2007 prin care se declară compatibile cu dreptul comunitar măsurile adoptate de Belgia în temeiul articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 180, p. 24)

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.

2. Fédération internationale de football association (FIFA) suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 232, 6.8.2011.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Fédération internationale de football association (FIFA)/Comisia Europeană, Regatul Belgiei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-205/11 P) ⁽¹⁾

(Recurs — Difuzarea programelor de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri luate de Regatul Unit privind evenimentele de o importanță majoră pentru societatea acestui stat membru — Cupa mondială de fotbal — Decizie prin care se declară măsurile luate compatibile cu dreptul Uniunii — Motivare — Articolele 43 CE, 49 CE și 86 CE — Drept de proprietate)

(2013/C 260/05)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Fédération internationale de football association (FIFA) (reprezentanți: A. Barav și D. Reymond, avocați)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: E. Montaguti și N. Yerrell, agenți, asistați de M. Gray, barrister), Regatul Belgiei (reprezentanți: C. Pochet și M. J.-C. Halleux, agenți, asistați de A. Joachimowicz și de J. Stuyck, avocat), Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezentanți: S. Ossowski și J. Beeko, agenți, asistați de T. de la Mare, QC)

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 17 februarie 2011 — Fédération Internationale de Football Association (FIFA)/Comisia (T-68/08) prin care s-a respins o acțiune având ca obiect anularea Deciziei 2007/730/CE a Comisiei din 16 octombrie 2007 prin care se declară compatibile cu dreptul comunitar măsurile luate de Regatul Unit în temeiul articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 295, p. 12, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215)

Dispozitivul

1. Respinge recursul.
2. Obligă Fédération internationale de football association (FIFA) la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 232, 6.8.2011.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Cour de cassation — Belgia) — Statul Belgian/Medicom SPRL (C-210/11), Maison Patrice Alard SPRL (C-211/11)

(Cauzele conexe C-210/11 și C-211/11) ⁽¹⁾

[Cerere de decizie preliminară — A șasea directivă TVA — Articolul 6 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și articolul 13 secțiunea B litera (b) — Drept de deducere — Bunuri de capital care aparțin unor persoane juridice, puse parțial la dispoziția administratorilor lor în folosul propriu al acestora din urmă — Lipsa unei chirii plătitibile în bani, dar luarea în considerare a unui avantaj în natură pentru impozitul pe venit]

(2013/C 260/06)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation

Părțile din procedura principală

Reclamant: Statul Belgian

Pârâte: Medicom SPRL (C-210/11), Maison Patrice Alard SPRL (C-211/11)

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Cour de cassation (Belgia) — Interpretarea articolului 6 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și a articolului 13 secțiunea B litera (b) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) — Scutire de TVA — Noțiunea de prestare de servicii în legătură cu un bun imobil — Utilizarea în folosul propriu al geranților și al familiei acestora a unei părți a a unui imobil destinat activității întreprinderii, în cazul în care nu este prevăzută nicio chirie care poate fi plătită în bani, dar care constituie un avantaj în natură — Excluderea dreptului de deducere

Dispozitivul

1. Articolul 6 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și articolul 13 secțiunea B litera (b) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 95/7/CE a Consiliului din 10 aprilie 1995, trebuie interpretate în sensul că se opun ca punerea la dispoziție a unei părți a unui bun imobil aparținând unei persoane juridice în folosul propriu al administratorului acesteia, fără să fie prevăzută în sarcina beneficiarilor, cu titlu de contrapartidă a utilizării acestui imobil, o chirie plătitibilă în bani, să constituie o închiriere a unui imobil scutită în sensul

acestei directive, iar faptul că o astfel de punere la dispoziție este considerată, în raport cu reglementarea națională privind impozitul pe venit, drept un avantaj în natură obținut ca urmare a executării de către acești beneficiari a misiunii lor statutare sau a contractului lor de muncă nu are efecte în această privință.

2. Articolul 6 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și articolul 13 secțiunea B litera (b) din A șasea directivă 77/388, astfel cum a fost modificată prin Directiva 95/7, trebuie interpretate în sensul că, în situații precum cele în discuție în litigiile principale, împrejurarea că punerea, în totalitate sau în parte, a imobilului afectat în întregime activității economice la dispoziția administratorilor sau a asociaților acesteia are sau nu are o legătură directă cu exploatarea întreprinderii este lipsită de relevanță pentru a stabili dacă această punere la dispoziție intră în domeniul de aplicare al scutiilor prevăzute la a doua dintre aceste dispoziții.

(¹) JO C 211, 16.7.2011.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Regatul Danemarcei

(Cauza C-261/11) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Libertatea de stabilire — Articolul 49 TFUE — Articolul 31 din Acordul privind SEE — Restricții — Legislație fiscală — Transferul activelor în alt stat membru — Impozitarea imediată a plusvalorilor latente)

(2013/C 260/07)

Limba de procedură: daneza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: R. Lyal și N. Fenger, agenți)

Pârât: Regatul Danemarcei (reprezentanți: C. Vang și V. Pasternak Jørgensen, agenți)

Intervenienți în susținerea pârâtului: Republica Federală Germania (reprezentanți: K. Petersen și M. T. Henze, agenți), Regatul Spaniei (reprezentant: A. Rubio González, agent), Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: C. Schillemans și C. Wissels, precum și M. J. Langer, agenți), Republica Portugheză (reprezentant: L. Inez Fernandes, agent), Republica Finlanda (reprezentant: M. Pere, agent), Regatul Suediei (reprezentanți: A. Falk și U. Persson, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 49 TFUE și a articolului 31 din Acordul privind SEE — Dispoziții fiscale care prevăd impozitarea imediată, în momentul ieșirii activelor, pentru societățile care

își transferă activele în alt stat membru, însă care nu prevăd o impozitare echivalentă a transferurilor de active pe teritoriul statului respectiv

Dispozitivul

1. Prin adoptarea și prin menținerea în vigoare a articolului 8 alineatul (4) din Legea privind impozitarea societăților pe acțiuni și a altor tipuri de societăți (lovbekendtgørelse nr. 1376 om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v.) din 7 decembrie 2010 referitoare la impozitarea imediată a veniturilor societăților pe acțiuni și, în consecință, a unui regim fiscal care prevede taxarea imediată a plusvalorilor latente aferente unui transfer de active, realizat de o societate cu sediul în Danemarca în alt stat membru al Uniunii Europene sau într-un stat terț care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, Regatul Danemarcei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 49 TFUE și al articolului 31 din acordul menționat.

2. Obligă Regatul Danemarcei la plata cheltuielilor de judecată.

3. Republica Federală Germania, Regatul Spaniei, Regatul Țărilor de Jos, Republica Portugheză, Republica Finlanda și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 238, 13.8.2011.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-313/11) (¹)

[Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Regulamentul (CE) nr. 1829/2003 — Hrana animalelor — Alimente modificate genetic — Producție, introducere pe piață sau utilizare — Interdicție națională care nu a intrat încă în vigoare]

(2013/C 260/08)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: D. Bianchi și A. Szymkowska, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă (reprezentant: M. Szupnar, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolelor 16 alineatul (5), 19, 20 și 34 din Regulamentul (CE) nr. 1829/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 septembrie 2003 privind produsele alimentare și furajele modificate genetic (JO L 268, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 41, p. 3) — Legislație națională care interzice în orice mod producerea, comercializarea sau utilizarea de furaje modificate genetic

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.
2. Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 252, 27.8.2011.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Polymeles Protodikeio Athinon — Grecia) — Daiichi Sankyo Co. Ltd, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH/DEMO Anonymos Viomichaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

(Cauza C-414/11) (¹)

[Politica comercială comună — Articolul 207 TFUE — Aspecte comerciale ale proprietății intelectuale — Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS) — Articolul 27 — Obiect brevetabil — Articolul 70 — Protecția obiectelor existente]

(2013/C 260/09)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Polymeles Protodikeio Athinon

Părțile din procedura principală

Reclamante: Daiichi Sankyo Co. Ltd, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH

Pârâtă: DEMO Anonymos Viomichaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Polymeles Protodikeio Athinon — Interpretarea articolelor 27 și 70 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală („Acordul TRIPS”) anexat la Acordul de instituire a „Organizației Mondiale a Comerțului” (JO L 336, p. 214, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 228) — Distanțiere între domeniile care intră în competența dreptului comunitar și cele care intră în competența statelor membre — Domeniul brevetelor — Produse chimice și farmaceutice.

Dispozitivul

1. Articolul 27 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie anexa 1 C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994 și aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994

privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competență sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) ține de politica comercială comună.

2. Articolul 27 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală trebuie interpretat în sensul că invenția unui produs farmaceutic, precum compusul chimic activ al unui medicament, este, în lipsa unei derogări în temeiul alineatelor (2) sau (3) ale acestui articol, susceptibilă să facă obiectul unui brevet în condițiile menționate la alineatul (1) al articolului menționat.

3. Având în vedere normele prevăzute la articolele 27 și 70 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, nu trebuie să se considere că un brevet care este obținut în urma unei cereri care revendică invenția atât a procedurii de fabricație a unui produs farmaceutic, cât și a acestui produs farmaceutic ca atare, dar care a fost eliberat numai în ceea ce privește acest procedeu de fabricație include, de la intrarea în vigoare a acordului amintit, invenția produsului farmaceutic menționat.

(¹) JO C 298, 8.10.2011.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court of the United Kingdom — Regatul Unit) — Mark Alemo-Herron și alții/Parkwood Leisure Ltd

(Cauza C-426/11) (¹)

[Transfer de întreprinderi — Directiva 2001/23/CE — Menținerea drepturilor lucrătorilor — Convenție colectivă aplicabilă cedentului și angajatului la momentul transferului]

(2013/C 260/10)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court of the United Kingdom

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Mark Alemo-Herron, Sandra Tipping, Christopher Anderson, Stacey Aris, Audrey Beckford, Lee Bennett, Delroy Carby, Vishnu Chetty, Deborah Cimitan, Victoria Clifton, Claudette Cummings, David Curtis, Stephen Flin, Patience Ijelekhai, Rosemarie Lee, Roxanne Lee, Vivian Ling, Michelle Nicholas, Lansdail Nugent, Anne O'Connor, Shirley Page, Alan Peel, Mathew Pennington, Laura Steward

Pârâtă: Parkwood Leisure Ltd

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Supreme Court of the United Kingdom — Interpretarea articolului 3 din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, p. 16, Ediție specială, 5/vol. 06, p. 20) în lumina Hotărârii Curții din 12 martie 2001 în cauza C 499/04, Werhof — Întinderea obligațiilor cesionarului privind menținerea condițiilor salariale care rezultă dintr-o convenție colectivă aplicabilă cedentului și angajatului la momentul transferului

Dispozitivul

Articolul 3 din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să prevadă, în cazul unui transfer de întreprindere, opozabilitatea față de cesionar a clauzelor de trimitere dinamică la convențiile colective negociate și adoptate ulterior datei transferului atunci când acesta nu are posibilitatea de a participa la procesul de negociere a unor astfel de convenții colective încheiate ulterior transferului.

(¹) JO C 311, 22.10.2011.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 18 iulie 2013 — The Dow Chemical Company, Dow Deutschland Inc., Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH, Dow Europe GmbH/Comisia Europeană

(Cauza C-499/11 P) (¹)

(Recurs — Înțelegeri — Piața cauciucului butadienic și a cauciucului stiren-butadienic fabricat prin polimerizare în emulsie — Stabilirea prețurilor ținută, împărțirea clienților prin acorduri de neagresiune și schimbul de informații comerciale — Imputabilitatea comportamentului ilicit — Putere de apreciere a Comisiei — Coeficient multiplicator cu scop descurajator — Egalitate de tratament)

(2013/C 260/11)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurente: The Dow Chemical Company, Dow Deutschland Inc., Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH, Dow Europe GmbH (reprezentanți: D. Schroeder și T. Kuhn, avocați, și T. Graf, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Kellerbauer și V. Bottka, agenți)

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 13 iulie 2011, Dow Chemical și alții/Comisia (T-42/07),

prin care Tribunalul a respins în parte o acțiune prin care se solicita anularea în parte a Deciziei C(2006) 5700 final a Comisiei din 29 noiembrie 2006 privind o procedură în temeiul articolului 81 din Tratatul CE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/F/38.638 — Cauciuc butadienic și cauciuc stiren-butadienic fabricat prin polimerizare în emulsie), privind o înțelegere având ca obiect stabilirea de obiective de preț, împărțirea clienților prin acorduri de neagresiune și schimbul de informații comerciale sensibile, precum și, în subsidiar, reducerea amenzii aplicate recurentelor

Dispozitivul

1. Respinge recursul.
2. The Dow Chemical Company, Dow Deutschland Inc., Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH și Dow Europe GmbH suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.

(¹) JO C 252, 27.8.2011.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013 — Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV, Schindler Deutschland Holding GmbH/Comisia europeană, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-501/11 P) (¹)

[Recurs — Înțelegeri — Piața instalării și a întreținerii ascensoarelor și a scărilor rulante — Răspunderea societății mamă pentru încălcările normelor privind înțelegerile săvârșite de filiala sa — Societate holding — Program intern al întreprinderii de asigurare a conformității („Compliance Programme”) — Drepturi fundamentale — Principiile statului de drept în cadrul stabilirii amenzilor aplicate — Separația puterilor, principiile legalității, neretroactivității, protecției încrederii legitime și răspunderii subiective — Regulamentul (CE) nr. 1/2003 — Articolul 23 alineatul (2) — Validitate — Legalitatea Linii directe ale Comisiei din 1998]

(2013/C 260/12)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurente: Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV, Schindler Deutschland Holding GmbH (reprezentanți: R. Bechtold și W. Bosch, avocați, J. Schwarze, Prozessbevollmächtigter)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: R. Sauer și C. Hödlmayr, agenți, asistați de A. Böhlke, avocat), Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți: F. Florindo Gijón și M. Simm, agenți)

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului (camera a opta) din 13 iulie 2011 — Schindler Holding și alții/Comisia (T-138/07), prin care Tribunalul a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei C(2007) 512 final a Comisiei din 21 februarie 2007 privind o procedură prevăzută de articolul 81 CE (cazul COMP/E 1/38.823 — Ascensoare și scări rulante), referitoare la o înțelegere pe piața instalării și a întreținerii ascensoarelor și a scărilor rulante în Belgia, în Germania, în Luxemburg și în Țările de Jos, privind manipularea cererilor de ofertă, împărțirea piețelor, stabilirea prețurilor, atribuirea proiectelor și a contractelor referitoare la acestea și schimbul de informații, precum și, în subsidiar, reducerea amenzii aplicate reclamantelor

Dispozitivul

1. Respinge recursul.
2. Obligă Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV și Schindler Deutschland Holding GmbH să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisia Europeană.
3. Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 347 du 26.11.2011

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Berlin — Germania) — Deutsche Umwelthilfe eV/Bundesrepublik Deutschland

(Cauza C-515/11) (¹)

(Accesul publicului la informațiile despre mediu — Directiva 2003/4/CE — Competența statelor membre de a exclude din noțiunea „autoritate publică” prevăzută de această directivă anumite organisme atunci când acestea acționează pe baza capacităților lor legislative — Limite)

(2013/C 260/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Berlin

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Deutsche Umwelthilfe eV

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Verwaltungsgericht Berlin — Interpretarea articolului 2 punctul 2 din Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de

abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO L 41, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 200) — Obligația autorităților publice de a pune la dispoziția oricărui solicitant informațiile despre mediu deținute de acestea — Reglementare națională care scutește autoritățile federale supreme de obligația de informare, în măsura în care acestea acționează în cadrul procesului legislativ — Limite ale puterii statelor membre de a exclude din noțiunea „autoritate publică”, prevăzută de Directiva 2003/4/CE, organele care acționează în cadrul exercitării unor competențe legislative

Dispozitivul

Articolul 2 punctul 2 al doilea paragraf prima teză din Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului trebuie interpretat în sensul că posibilitatea oferită statelor membre de această dispoziție de a nu considera drept autorități publice care au obligația să acorde acces la informațiile referitoare la mediu pe care le dețin „organismele sau instituțiile atunci când acestea acționează în baza capacităților lor [...] legislative” nu se poate aplica ministerelor atunci când elaborează și adoptă dispoziții normative care sunt de rang inferior unei legi.

(¹) JO C 32, 4.2.2012

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Franceză

(Cauza C-520/11) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Decizia 2009/726/CE — Neexecutare — Import de lapte și de produse lactate — Proveniență — Exploatații cu risc în raport cu cazurile de encefalopatii spongiforme — Măsuri naționale de interdicție)

(2013/C 260/14)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: F. Jimeno Fernández și D. Bianchi, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză (reprezentanți: G. de Bergues și S. Menez, precum și C. Candat și R. Loosli-Surrans, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea art. 4 alin. (3) TUE și a art. 288 TFUE — Neexecutarea Deciziei 2009/726/CE a Comisiei din 24 septembrie 2009 privind măsurile de protecție interimare adoptate de Franța referitoare la introducerea pe teritoriul său a laptelui și produselor lactate provenind de la o exploatație unde s-a confirmat existența unui caz de scrapie clasică (JO L 258, p. 27)

Dispoziitivul

1. Întrucât nu a executat Decizia 2009/726/CE a Comisiei din 24 septembrie 2009 privind măsurile de protecție interimare adoptate de Franța referitoare la introducerea pe teritoriul său a laptelui și produselor lactate provenind de la o exploatare unde s-a confirmat existența unui caz de scrapie clasică, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 alineatul (3) TUE și al articolul 288 TFUE.

2. Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 362, 10.12.2011.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Hannover, Verwaltungsgericht Karlsruhe — Germania) — Laurence Prinz/Region Hannover (C-523/11) și Philipp Seeberger/Studentenwerk Heidelberg (C-585/11)

(Cauze conexe C-523/11 și C-585/11) (¹)

(Cetățenia Uniunii — Articolele 20 TFUE și 21 TFUE — Dreptul de liberă circulație și de ședere — Ajutor pentru formare acordat resortisantului unui stat membru pentru studii efectuate într-un alt stat membru — Obligația de reședință în statul membru de origine timp de cel puțin trei ani înaintea începerii studiilor)

(2013/C 260/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Hannover, Verwaltungsgericht Karlsruhe

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Laurence Prinz (C-523/11), Philipp Seeberger (C-585/11)

Pârâte: Region Hannover (C-523/11), Studentenwerk Heidelberg (C-585/11)

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Verwaltungsgericht Hannover — Interpretarea articolelor 20 și 21 TFUE — Beneficierea de ajutor pentru formare („Ausbildungsförderung”) — Reglementare națională care limitează acest beneficiu la un an pentru cetățenii care urmează studiile în străinătate și care își au domiciliul permanent pe teritoriul național de mai puțin de trei ani la începutul studiilor

Dispoziitivul

Articolele 20 TFUE și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care subordonează acordarea, pentru o perioadă mai mare de un an, a unui ajutor pentru formare pentru studii efectuate în alt stat membru unei condiții unice,

precum cea prevăzută la articolul 16 alineatul (3) din Legea federală privind încurajarea educației și a formării [Bundesgesetz über individuelle Förderung der Ausbildung (Bundesausbildungsförderungsgesetz)], astfel cum a fost modificată, la 1 ianuarie 2008, prin Legea a douăzeci și doua de modificare a Legii federale privind încurajarea educației și a formării, care impune solicitantului să fi avut un domiciliu permanent, în sensul acestei legi, pe teritoriul național timp de cel puțin trei ani înainte de începerea studiilor menționate.

(¹) JO C 13 du 14.01.2012
JO C 49 du 18.02.2012

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 18 iulie 2013 — New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG, fostă New Yorker SHK Jeans GmbH/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Vallis K.-Vallis A. & Co. OE

(Cauza C-621/11) (¹)

[Recurs — Cerere de înregistrare a mărcii verbale comunitare FISHBONE — Procedură de opoziție — Marca națională figurativă anterioară FISHBONE BEACHWEAR — Utilizare serioasă a mărcii anterioare — Luare în considerare a unor dovezi suplimentare ne reprezentate în termenul acordat — Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Articolul 42 alineatele (2) și (3) și articolul 76 alineatul (2) — Regulamentul (CE) nr. 2868/95 — Norma 22 alineatul (2)]

(2013/C 260/16)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG, fostă New Yorker SHK Jeans GmbH (reprezentant: V. Spitz, Rechtsanwalt)

Celelalte părți din procedură: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: P. Geroulakos, agent), Vallis K.-Vallis A. & Co. OE

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) din 29 septembrie 2011 pronunțată în cauza New Yorker SHK Jeans/OAPI (T-415/09), prin care Tribunalul a respins acțiunea în anulare formulată de solicitantul mărcii verbale „FISHBONE”, pentru produse din clasele 18 și 25, împotriva Deciziei R 1051/2008-1 a Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI) din 30 iulie 2009 de respingere în parte a căii de atac formulate împotriva deciziei diviziei de opoziție prin care se refuză în parte înregistrarea mărcii respective în cadrul opoziției formulate de titularul mărcii naționale „FISHBONE BEACHWEAR”, pentru produse din clasa 25, precum și a semnului național „Fishbone” utilizat în comerț — Utilizare serioasă a mărcii anterioare — Luarea în considerare a probelor suplimentare.

Dispoziitivul

1. Respinge recursul.
2. Obligă New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 25, 28.1.2012.

**Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013
(cerere de decizie preliminară formulată de Korkein hallinto-oikeus — Finlanda) — P Oy**

(Cauza C-6/12) (¹)

[Ajutoare de stat — Articolele 107 TFUE și 108 TFUE — Condiția „selectivității” — Regulamentul (CE) nr. 659/1999 — Articolul 1 litera (b) punctul (i) — Ajutor existent — Reglementare națională în materia impozitului pe profitul societăților — Deductibilitatea pierderilor suferite — Neductibilitate în cazul schimbării de proprietar — Autorizare de derogări — Putere de apreciere a administrației fiscale]

(2013/C 260/17)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Korkein hallinto-oikeus

Părțile din procedura principală

P Oy

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Korkein hallinto oikeus — Interpretarea articolului 107 alineatul (1) TFUE — Regimul deducerii pierderilor societăților — Legislație privind impozitul pe venit care prevede că pierderile înregistrate în cursul unui an fiscal pot fi reportate și deduse din eventualele beneficii înregistrate în cursul anilor fiscali următori — Excluderea deducerii pierderilor în cazul modificării acționariatului în cursul anului în care pierderile sunt înregistrate sau după acest an — Excepție de la regula de excludere a deducerii în cazul unor motive valabile legate de continuarea activității societății în cauză

Dispoziitivul

1. Un regim fiscal, precum cel în discuție în litigiul principal, poate îndeplini condiția selectivității ca element al noțiunii „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, dacă se dovedește că sistemul de referință, deci sistemul „normal”, constă în interdicția deducerii pierderilor în cazul schimbării de proprietar care figurează la articolul 122 primul paragraf din Tuloverolaki, în raport cu care sistemul de autorizare prevăzut la al treilea paragraf al acestui articol constituie o excepție. Un astfel de regim se poate justifica prin natura sau prin economia generală a sistemului din care face parte, această justificare excluzând posibilitatea ca autoritatea națională competentă, în ceea ce privește autorizația de derogare de la interdicția de deducere a pierderilor, să beneficieze

de o putere discreționară care o abilitează să își întemeieze deciziile de autorizare pe criterii străine de acest regim fiscal. Cu toate acestea, Curtea nu dispune de elemente suficiente pentru a se pronunța definitiv cu privire la aceste calificări.

2. Articolul 108 alineatul (3) TFUE nu se opune ca un regim fiscal, precum cel prevăzut la articolul 122 primul și al treilea paragraf din Tuloverolaki, în cazul în care ar fi calificat drept „ajutor de stat”, să continue, datorită caracterului său existent, să fie aplicat în statul membru care a instituit acest regim fiscal, fără a aduce atingere competenței Comisiei prevăzute la acest articol.

(¹) JO C 58, 25.2.2012.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Gerechtshof te Leeuwarden — Țările de Jos) — fiscale eenheid PPG Holdings BV cs te Hoozeand/Inspecteur van de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen

(Cauza C-26/12) (¹)

[Taxă pe valoarea adăugată — A șasea directivă 77/388/CEE — Articolul 17 și articolul 13 secțiunea B litera (d) punctul 6 — Scutiri — Deducerea taxei achitate în amonte — Fond de pensii — Noțiunea „gestionare de fonduri comune de plasament”]

(2013/C 260/18)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Gerechtshof te Leeuwarden

Părțile din procedura principală

Reclamantă: fiscale eenheid PPG Holdings BV cs te Hoozeand

Pârât: Inspecteur van de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Gerechtshof te Leeuwarden — Interpretarea articolului 13 secțiunea B litera (d) punctul 6 și a articolului 17 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) și a articolului 135 alineatul (1) litera (g) și a articolelor 168 și 169 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7) — Deducerea taxei plătite în amonte — Persoană impozabilă care, conform dreptului național în

materia pensiilor pentru limită de vârstă, a înființat un fond de pensii independent în vederea asigurării pensiilor pentru limită de vârstă ale angajaților săi afiliați la acest fond — Deducerea taxei în amonte aferentă unor servicii care i-au fost prestate în scopul gestionării fondului de pensii

Dispozitivul

1. *Articolul 17 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că o persoană impozabilă care a înființat un fond de pensii sub forma unei entități independente din punct de vedere juridic și fiscal, precum cea în discuție în litigiul principal, în vederea garantării drepturilor la pensie pentru limită de vârstă ale angajaților săi și ale foștilor săi angajați are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată pe care a achitat-o pentru serviciile de gestionare și de funcționare a fondului respectiv, cu condiția ca existența unei legături directe și imediate să rezulte din ansamblul împrejurărilor operațiunilor în cauză.*

(¹) JO C 98, 31.3.2012.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Administrativen sad Sofia-grad — Bulgaria) — „Evita-K” EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Sofia pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Cauza C-78/12) (¹)

[Directiva 2006/112/CE — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Livrare de bunuri — Noțiune — Drept de deducere — Refuz — Realizarea efectivă a unei operațiuni impozabile — Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 — Sistemul de identificare și de înregistrare a bovinelor — Crotalii]

(2013/C 260/19)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Administrativen sad Sofia-grad

Părțile din procedura principală

Reclamantă: „Evita-K” EOOD

Pârât: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Sofia pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Administrativen sad Sofia-grad — Interpretarea art. 14, alin. (1), art. 178 lit.(a), art. 185 alin. (1), art. 226 punctul 6 și art. 242 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7) — Dreptul la deducerea taxei aferente intrărilor achitate pentru comerțul cu animale — Dovada realizării unei livrări de bunuri efectuată — Obligația sau lipsa obligației de a menționa, în facturi, crotaliile animalelor supuse obligației de identificare potrivit legislației veterinare a Uniunii — Obligația sau lipsa obligației de a dovedi dreptul de proprietate al furnizorului

Dispozitivul

1. *Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că, în contextul exercitării dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, noțiunea „livrare de bunuri” în sensul acestei directive și dovada realizării efective a unei astfel de livrări nu sunt legate de forma de dobândire a dreptului de proprietate asupra bunurilor respective. Instanța de trimitere are sarcina de a efectua, în conformitate cu normele interne în materia administrării probelor, o apreciere globală a tuturor elementelor și împrejurărilor de fapt din litigiul cu care este sesizată pentru a determina dacă livrările de bunuri în discuție în litigiul principal au fost efectiv realizate și dacă, eventual, dreptul la deducere poate fi exercitat pentru respectivele livrări.*
2. *Articolul 242 din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că nu impune persoanelor impozabile care nu sunt producători agricoli să își înscrie în contabilitate obiectul livrărilor de bunuri pe care le efectuează atunci când este vorba despre animale și să dovedească faptul că aceste animale au fost supuse unui control în conformitate cu standardul internațional de contabilitate IAS 41 „Agricultură”.*
3. *Articolul 226 punctul 6 din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că nu impune persoanei impozabile care efectuează livrări de bunuri având ca obiect animale supuse sistemului de identificare și de înregistrare instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Consiliului și al Parlamentului European din 17 iulie 2000 de stabilire a unui sistem de identificare și înregistrare a bovinelor și privind etichetarea cărnii de vită și mânzat și a produselor din carne de vită și mânzat și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 820/97 al Consiliului, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006, să menționeze crotaliile animalelor pe facturile aferente acestor livrări.*
4. *Articolul 185 alineatul (1) din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că permite regularizarea unei deduceri a taxei pe valoarea adăugată numai dacă persoana impozabilă respectivă a beneficiat în prealabil de dreptul la deducerea acestei taxe în condițiile prevăzute la articolul 168 litera (a) din directivă.*

(¹) JO C 133, 5.5.2012

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Bruxelles — Belgia) — Eurofit SA/Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Cauza C-99/12) ⁽¹⁾

[Cerere de decizie preliminară — Agricultură — Organizarea comună a piețelor — Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 — Restituiri la export — Deturnarea mărfii destinate exportului — Obligație de rambursare de către exportator — Lipsa comunicării de către autoritățile competente a informațiilor referitoare la credibilitatea cocontractantului, bănuț de fraudă — Caz de forță majoră — Inexistență]

(2013/C 260/20)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal de première instance de Bruxelles

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Eurofit SA

Pârât: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Tribunal de première instance de Bruxelles — Interpretarea dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 privind normele comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 351, p. 1) — Obligație de rambursare de către exportator a restituirilor încasate în caz de deturnare a produselor — Lipsa comunicării de către autoritățile competente a informațiilor solicitate sau comunicarea unor informații eronate exportatorului, care constituie un caz de forță majoră în sensul regulamentului menționat anterior

Dispozitivul

Omisinea autorităților vamale competente de a informa exportatorul cu privire la existența unui risc de fraudă din partea cocontractantului acestuia din urmă nu constituie un caz de forță majoră în sensul dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2945/94 al Comisiei din 2 decembrie 1994, și în special al articolului 11 alineatul (1) al treilea paragraf prima liniuță din acest regulament. Deși o astfel de omisiune poate constitui un caz excepțional în sensul articolului 11 alineatul (1) al treilea paragraf a doua liniuță din Regulamentul nr. 3665/87, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2945/94, totuși ea nu poate să scutească exportatorul de obligația de a rambursa restituirile la export primite fără just temei, acesta din urmă fiind scutit doar de plata penalităților datorate în temeiul aceluiași articol 11.

⁽¹⁾ JO C 138 du 12.05.2012.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de l'Administrativen sad Plovdiv — Bulgaria) — AES-3C MARITZA EAST 1 EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlentie na izpalnenieto” pri Tsentralno upravlentie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Cauza C-124/12) ⁽¹⁾

[Taxa pe valoarea adăugată — Directiva 2006/112/CE — Articolul 168 litera (a) și articolul 176 — Drept de deducere — Cheltuieli referitoare la achiziționarea de bunuri și de prestări de servicii destinate personalului — Personal pus la dispoziția persoanei impozabile care invocă dreptul de deducere, dar care este angajat de o altă persoană impozabilă]

(2013/C 260/21)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Administrativen sad Plovdiv

Părțile din procedura principală

Reclamantă: AES-3C MARITZA EAST 1 EOOD

Pârât: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlentie na izpalnenieto” pri Tsentralno upravlentie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Administrativen sad Plovdiv — Interpretarea art. 168 litera (a) și a art. 176 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7) — Domeniu de aplicare — Limitarea dreptului la deducerea taxei plătite în amonte — Societate care nu are personal propriu, dar care folosește lucrători cu normă întreagă prin intermediul unui contract de punere la dispoziție de personal angajat la o altă societate — Refuz al dreptului de a deduce TVA ul pentru achiziționarea de servicii de transport, de îmbrăcăminte de lucru și de echipament personal de protecție pentru lucrători precum și pentru cheltuieli în legătură cu deplasările în interes de serviciu ale lucrătorilor, pentru motivul că serviciile sunt furnizate cu titlu gratuit unor persoane fizice care lucrează pentru societate fără a fi angajați de aceasta

Dispozitivul

1. Articolul 168 litera (a) și articolul 176 al doilea paragraf din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale în temeiul căreia o persoană impozabilă care efectuează cheltuieli pentru servicii de transport, îmbrăcăminte de lucru și echipament de protecție și deplasări în interes de serviciu ale persoanelor care lucrează pentru persoana impozabilă respectivă nu dispune de un drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente acestor cheltuieli, pentru motivul că acele persoane îi sunt puse la dispoziție

de o altă entitate și nu pot, așadar, să fie considerate, în sensul acestei legislații, drept membri ai personalului său, în timp ce cheltuielile respective pot fi considerate că întretin o legătură directă și imediată cu cheltuielile generale legate de ansamblul activităților economice ale acestei persoane impozabile.

2. Articolul 176 al doilea paragraf din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că se opune ca, la momentul aderării sale la Uniune, un stat membru să introducă o limitare a dreptului de deducere în temeiul unei dispoziții legislative naționale care prevede excluderea de la dreptul de deducere a bunurilor și a serviciilor destinate unor operațiuni efectuate cu titlu gratuit sau altor activități decât activitățile economice ale persoanei impozabile, în timp ce o asemenea excludere nu era prevăzută de legislația națională în vigoare până la data acestei aderări.

Incumbă instanței naționale sarcina de a interpreta dispozițiile naționale în discuție în litigiul principal, în cea mai mare măsură cu putință, în conformitate cu dreptul Uniunii. În eventualitatea în care o asemenea interpretare s-ar dovedi imposibilă, instanța națională este ținută să lase neaplicate aceste dispoziții pentru incompatibilitate cu articolul 176 al doilea paragraf din Directiva 2006/112.

(¹) JO C 151, 26.5.2012.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato — Italia) — Consiglio Nazionale dei Geologi/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato și Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Consiglio Nazionale dei Geologi

(Cauza C-136/12) (¹)

(Articolul 267 al treilea paragraf TFUE — Întinderea obligației de trimitere a instanțelor de ultim grad de jurisdicție — Articolul 101 TFUE — Cod deontologic al unui ordin profesional care interzice aplicarea de tarife care nu corespund demnității profesiei)

(2013/C 260/22)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Reclamante: Consiglio Nazionale dei Geologi, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pârâte: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Consiglio Nazionale dei Geologi

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Consiglio di Stato — Interpretarea articolului 267 al treilea paragraf TFUE — Conținutul obligației de trimitere ce revine instanțelor naționale de ultim grad — Noțiunea „încălcare gravă și vădită a dreptului Uniunii” — Norme și principii procedurale ale unui stat membru care interzic unei instanțe naționale, pe de o parte, să sesizeze Curtea cu întrebări vădit inadmisibile formulate de o parte și, pe de altă parte, să reformuleze din oficiu aceste întrebări — Interpretarea articolului 101 TFUE, a Regulamentului (CEE) nr. 2137/85 al Consiliului din 25 iulie 1985 privind Grupul European de Interes Economic (GEIE) (JO L 199, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 83), a Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale (JO L 255, p. 22, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 3) precum și a Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50) — Cod deontologic al unui ordin profesional care interzice aplicarea unor tarife care nu corespund demnității profesiei („decoro e dignità professionale”) precum și cantității și calității prestațiilor furnizate — Aplicarea unor norme naționale în materie de concurență mai stricte decât cele ale Uniunii

Dispozitivul

1. Articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că numai instanței de trimitere îi revine sarcina de a stabili și de a formula întrebările preliminare cu privire la interpretarea dreptului Uniunii pe care le consideră necesare pentru soluționarea litigiului principal. Normele naționale care ar avea ca efect să aducă atingere acestei competențe trebuie să fie lăsate neaplicate.
2. Normele precum cele prevăzute de Codul deontologic privind exercitarea profesiei de geolog în Italia, aprobat de Consiglio nazionale dei geologi la 19 decembrie 2006 și modificat ultima dată la 24 martie 2010, care prevăd drept criteriu de stabilire a onorariilor geologilor, în afară de calitatea și de importanța prestării serviciului, demnitatea profesiei, constituie o decizie a unei asocieri de întreprinderi, în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE, care poate avea ca efect restrângerea concurenței în cadrul pieței interne. Revine instanței de trimitere sarcina să aprecieze, având în vedere contextul global în care își produce efectele acest cod, inclusiv luând în considerare ansamblul cadrului juridic național, precum și practica aplicării codului menționat de către Ordinul Național al Geologilor, dacă efectul respectiv se produce în speță. Instanța de trimitere trebuie de asemenea să verifice dacă, în lumina ansamblului elementelor pertinente de care dispune, normele cuprinse în acest cod, în special în măsura în care recurge la criteriul privind demnitatea profesiei, pot fi considerate necesare pentru punerea în aplicare a obiectivului legitim referitor la garanțiile acordate consumatorilor serviciilor geologilor.

(¹) JO C 151, 26.5.2012.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Hovrätten för Nedre Norrland — Suedia) — ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB/Frank Koot, Evergreen Investments AB

(Cauza C-147/12) ⁽¹⁾

[Cooperare judiciară în materie civilă — Regulamentul (CE) nr. 44/2001 — Instanța competentă — Competențe speciale în „materie contractuală” și în „materie delictuală și cvasidelictuală”]

(2013/C 260/23)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Hovrätten för Nedre Norrland

Părțile din procedura principală

Reclamantă: ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB

Pârâtă: Frank Koot, Evergreen Investments AB

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Hovrätten för Nedre Norrland Sundsvall — Interpretarea articolului 5 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 12, p. 1) — Includerea sau neincluderea în competențele speciale în materie contractuală sau în materie delictuală ori cvasidelictuală a tuturor litigiilor referitoare la despăgubire — Acțiune în justiție formulată într-un stat membru A împotriva unei persoane fizice cu domiciliul într-un stat membru B care a fost membru în consiliul de administrație al unei societăți pe acțiuni cu sediul în statul membru A, precum și împotriva unei societăți pe acțiuni cu sediul în statul membru B care a deținut majoritatea acțiunilor la societatea cu sediul în statul membru A — Acțiune prin care se solicită să se constate răspunderea unui membru al consiliului de administrație al unei societăți pe acțiuni pentru datoriile acesteia care rezultă din neluarea unor măsuri formale de către membrul consiliului de administrație în vederea controlării situației economice a societății — Acțiune prin care se solicită să se constate răspunderea proprietarului unei societăți pe acțiuni pentru fapta altuia în cazul continuării activității societății în pofida faptului că aceasta era subcapitalizată și a obligației legale de lichidare a acesteia

Dispozitivul

1. Noțiunea „materie delictuală și cvasidelictuală”, care figurează la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, trebuie interpretată în sensul că privește acțiuni precum cele în discuție în litigiul principal introduse de un creditor al unei societăți pe acțiuni prin care se urmărește ca, pentru datoriile respectivei societăți, să fie ținuți responsabili, pe de o parte, un membru al consiliului de administrație al acesteia și, pe de altă parte, un acționar al acesteia, dat fiind că ei au permis societății

menționate să continue să funcționeze în pofida faptului că aceasta era subcapitalizată și trebuia să solicite să intre în lichidare.

- Noțiunea „locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă”, care figurează la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie interpretată în sensul că, în ceea ce privește acțiunile prin care se urmărește ca un membru al consiliului de administrație și un acționar al unei societăți pe acțiuni să fie ținuți răspunzători pentru datoriile acestei societăți, locul menționat se situează la locul de care sunt legate activitățile desfășurate de societatea menționată și situația financiară legată de aceste activități.
- Împrejurarea că creanța în cauză a fost cesionată de creditorul inițial unei alte persoane nu are, în circumstanțe precum cele în discuție în litigiul principal, influență asupra determinării instanței competente în temeiul articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001.

⁽¹⁾ JO C 151, 26.5.2012.

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Corte di Appello di Roma — Italia) — Martini SpA/Ministero delle Attività Produttive

(Cauza C-211/12) ⁽¹⁾

[Agricultură — Regimul licențelor de import — Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 — Articolul 35 alineatul (4) litera (c) — Garanții constituite cu ocazia cererii de emitere a licențelor — Licență de import — Depunere cu întârziere a dovezii utilizării acesteia — Sancțiuni — Calculul sumei reținute — Regulamentul (CE) nr. 958/2003 — Contingente tarifare]

(2013/C 260/24)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte di Appello di Roma

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Martini SpA

Pârât: Ministero delle Attività Produttive

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Corte di Appello di Roma — Interpretarea articolului 35 din Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 al Comisiei din 9 iunie 2000 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de licențe de import și export și de certificate de fixare în avans pentru produsele agricole (JO 2000, L 152, p. 1, Ediție specială, 3/vol. 32, p. 210) — Garanții constituite cu ocazia cererii de emitere a licențelor de import — Stabilirea valorii care trebuie reținută pentru cantitățile pentru care nu s-a prezentat în termenul prevăzut dovada cu privire la licența de export cu fixare în avans a restituirii

Dispoziitivul

1. *Articolul 35 din Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 al Comisiei din 9 iunie 2000 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de licențe de import și export și de certificate de fixare în avans pentru produsele agricole, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 325/2003 al Comisiei din 20 februarie 2003, trebuie interpretat în sensul că obiectivul garanției vizate prin această dispoziție este de a asigura nu numai executarea obligației de import, ci și prezentarea într un anumit termen a dovezii utilizării licenței sau a certificatului.*
2. *Articolul 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 325/2003, trebuie interpretat în sensul că, în cazul unei prezentări cu întârziere a dovezii executării corecte a unui import, suma care trebuie reținută în temeiul cantităților pentru care doavada nu a fost prezentată în termenul stabilit la articolul 35 alineatul (4) litera (a) din acest regulament trebuie calculată pe baza unei rate a garanției care a fost aplicată efectiv cu ocazia cererii de emitere a licenței sau a licențelor privind acest import. În scopul acestei interpretări, este lipsit de relevanță că garanția a fost constituită pe baza unei rate superioare celei aplicabile celorlalte importuri ale aceluiași tip de produs precum produsul importat, dat fiind că acesta din urmă a fost scutit de la plata taxelor de import.*

⁽¹⁾ JO C 194, 30.6.2012.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italia) — Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 și C-258/12), Fastweb SpA (C-229/12 și C-232/12), Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 și C-254/12), Telecom Italia SpA (C-255/12 și C-256/12), Sky Italia srl (C-257/12)/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-228/12-C-232/12, C-255/12 și C-256/12), Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 și C-257/12), Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-230/12)

(Cauzele conexate C-228/12-C-232/12 și C-254/12-C-258/12) ⁽¹⁾

(Rețele și servicii de comunicații electronice — Directiva 2002/20/CE — Articolul 12 — Taxe administrative impuse întreprinderilor din sectorul în cauză — Reglementare națională prin care operatorii de comunicații electronice sunt supuși la plata unei taxe destinate să acopere costurile de funcționare ale autorităților naționale de reglementare)

(2013/C 260/25)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Părțile din procedura principală

Reclamante: Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 și C-258/12), Fastweb SpA (C-229/12 și C-232/12), Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 și C-254/12), Telecom Italia SpA (C-255/12 și C-256/12), Sky Italia srl (C-257/12)

Pârâte: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-228/12-C-232/12, C-255/12 și C-256/12), Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 și C-257/12), Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-230/12)

cu participarea: Wind Telecomunicazioni SpA (C-228/12, C-229/12, C-232/12, C-255/12-C-258/12), Telecom Italia SpA (C-228/12, C-230/12, C-232/12 și C-254/12), Vodafone Omnitel NV (C-230/12 și C-254/12), Fastweb SpA (C-230/12, C-254/12 și C-256/12), Television Broadcasting System SpA (C-257/12)

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Interpretarea articolului 12 din Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelilor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) (JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183) — Taxe administrative impuse întreprinderilor — Reglementare națională care prevede că toate costurile autorităților naționale de reglementare, nefinanțate de stat, sunt repartizate între întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectorul avut în vedere, în funcție de câștigurile realizate de acestea din vânzările de mărfuri sau din prestările de servicii relevante

Dispoziitivul

Articolul 12 din Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelilor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) trebuie interpretat în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia întreprinderile care furnizează un serviciu sau o rețea de comunicații electronice datorează o taxă, destinată să acopere toate cheltuielile suportate de autoritatea națională de reglementare și nefinanțate de stat, al cărei quantum este stabilit în funcție de veniturile pe care le realizează aceste întreprinderi, cu condiția ca taxa amintită să fie exclusiv destinată acoperirii cheltuielilor corespunzătoare activităților menționate la alineatul (1) litera (a) al acestei dispoziții, ca totalitatea veniturilor obținute din taxa respectivă să nu depășească totalitatea costurilor corespunzătoare acestor activități și ca aceeași taxă să fie impusă fiecărei întreprinderi în mod obiectiv, transparent și proporțional, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

⁽¹⁾ JO C 217, 21.7.2012.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italia) — Sky Italia Srl/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Cauza C-234/12) ⁽¹⁾

[Difuzarea programelor de televiziune — Directiva 2010/13/UE — Articolul 4 alineatul (1) și articolul 23 alineatul (1) — Spoturi publicitare — Reglementare națională care prevede pentru stațiile de emisie cu plată un procent maxim de timp de emisie care poate fi consacrat publicității inferior celui prevăzut pentru stațiile de emisie cu acces liber — Egalitate de tratament — Libera prestare a serviciilor]

(2013/C 260/26)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Sky Italia Srl

Pârâtă: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

cu participarea: Reti Televisive Italiane (RTI) SpA, Maria Iaccarino

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio — Interpretarea articolului 4 din Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (JO L 95, p. 1) — Interpretarea articolelor 49 TFUE, 56 TFUE și 63 TFUE, precum și a articolului 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, coroborat cu articolul 10 din CEDO astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului — Limite maxime de timp de transmisie care poate fi consacrat publicității — Reglementare națională care prevede pentru canalele de televiziune cu plată o limită maximă inferioară celei prevăzute pentru alte canale

Dispozitivul

Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva servicii mass-media audiovizuale), principiul egalității de tratament și articolul 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun, în principiu, unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede limite orare ale timpului de emisie consacrat publicității televizate mai scăzute pentru stațiile de emisie cu plată decât cele stabilite

pentru stațiile de emisie cu acces liber, cu condiția ca principiul proporționalității să fie respectat, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.

⁽¹⁾ JO C 217, 21.7.2012.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iulie 2013 [cerere de decizie preliminară formulată de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Regatul Unit] — Specsavers International Healthcare Ltd, Specsavers BV, Specsavers Optical Group Ltd, Specsavers Optical Superstores Ltd/Asda Stores Ltd

(Cauza C-252/12) ⁽¹⁾

[Mărci — Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Articolul 9 alineatul (1) literele (b) și (c), articolul 15 alineatul (1) și articolul 51 alineatul (1) litera (a) — Motive de decădere — Noțiunea „utilizare serioasă” — Marcă utilizată în combinație cu o altă marcă sau ca parte a unei mărci complexe — Culoare sau combinație de culori în care este utilizată o marcă — Renum]e]

(2013/C 260/27)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Părțile din procedura principală

Reclamante: Specsavers International Healthcare Ltd, Specsavers BV, Specsavers Optical Group Ltd, Specsavers Optical Superstores Ltd

Pârâtă: Asda Stores Ltd

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Interpretarea articolului 9 alineatul (1) literele (b) și (c) și a articolelor 15 și 51 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (versiunea codificată) — Noțiunea „utilizare serioasă” a unei mărci — Utilizarea combinată a unei mărci figurative și a unei mărci verbale înregistrate separat — Marcă înregistrată fără revendicarea vreunei culori, dar utilizată într-o culoare specială astfel încât între această culoare și marcă se creează o asociere în percepția unei părți a publicului

Dispozitivul

1. Articolul 15 alineatul (1) și articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară trebuie interpretate în sensul că condiția privind „utilizarea serioasă”, în sensul acestor dispoziții, poate fi îndeplinită atunci când o marcă comunitară figurativă este utilizată numai în combinație cu o marcă comunitară verbală

suprapusă, combinația celor două mărci fiind, în plus, ea însăși înregistrată ca marcă comunitară, cu condiția ca diferențele dintre forma în care marca este utilizată și cea în care această marcă a fost înregistrată să nu altereze caracterul distinctiv al mărcii respective, astfel cum a fost ea înregistrată.

2. Articolul 9 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o marcă comunitară nu este înregistrată într-o anumită culoare, însă titularul său a utilizat-o în mod extensiv într-o anumită culoare sau într-o anumită combinație de culori, astfel încât aceasta a început să fie asociată, în percepția unei părți importante a publicului, cu această culoare sau combinație de culori, prezintă relevanță, la aprecierea globală a riscului de confuzie sau la aprecierea globală a profitului necuvenit în sensul acestei dispoziții, culoarea sau culorile pe care un terț le utilizează pentru reproducerea unui semn indicat ca aducând atingere mărcii respective.
3. Articolul 9 alineatul (1) litera (b) și (c) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie interpretat în sensul că împrejurarea că un terț care utilizează un semn indicat ca aducând atingere unei mărci înregistrate este el însuși asociat, în percepția unei părți importante a publicului, cu culoarea sau cu combinația specială de culori pe care acesta o utilizează pentru reprezentarea acestui semn este un factor pertinent în cadrul aprecierii globale a riscului de confuzie și a profitului necuvenit în sensul acestei dispoziții.

(¹) JO C 227, 28.7.2012.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 18 iulie (cerere de decizie preliminară formulată de Hof van beroep te Brussel — Belgia) — Citroën Belux NV/Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

(Cauza C-265/12) (¹)

(Articolul 56 TFUE — Libera prestare a serviciilor — Directiva 2005/29/CE — Practici comerciale nelioale — Protecția consumatorilor — Oferte comune care cuprind cel puțin un serviciu financiar — Interzicere — Excepții)

(2013/C 260/28)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hof van beroep te Brussel

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Citroën Belux NV

Pârâtă: Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Hof van beroep te Brussel — Belgia — Interpretarea articolului 56 TFUE și a articolului 3 alineatul (9) din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale nelioale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale nelioale”) (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260) — Reglementare națională în materia protecției consumatorilor care interzice în general, sub rezerva unor excepții enumerate limitativ, orice ofertă comună care cuprinde cel puțin un serviciu financiar

Dispozitivul

Articolul 3 alineatul (9) din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile nelioale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale nelioale”), precum și articolul 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei dispoziții a unui stat membru, precum cea în discuție în cauza principală, care prevede o interdicție generală, sub rezerva unor cazuri enumerate limitativ de legislația națională, a ofertelor comune propuse consumatorului având cel puțin un element care constituie un serviciu financiar.

(¹) JO C 258, 25.8.2012.

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Nejvyšší správní soud — Republica Cehă) — Green Swan Pharmaceuticals CR, a.s./Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát

(Cauza C-299/12) (¹)

[Protecția consumatorilor — Regulamentul (CE) nr. 1924/2006 — Mențiuni nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare — Articolul 2 alineatul (2) punctul 6 — Noțiunea „mențiune privind reducerea riscului de îmbolnăvire” — Articolul 28 alineatul (2) — Produse care poartă mărci comerciale sau denumiri comerciale — Măsuri tranzitorii]

(2013/C 260/29)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Nejvyšší správní soud

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Green Swan Pharmaceuticals CR, a.s.

Pârâtă: Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Nejvyšší správní soud — Interpretarea articolului 1 alineatul (3), a articolului 2 alineatul (2) punctul (6) și a articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1924/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare (JO L 404, p. 9, Ediție specială, 15/vol. 18, p. 244) — Noțiunea „mențiune privind reducerea riscului de îmbolnăvire” — Mențiune care figurează pe ambalajul unui produs potrivit căreia „preparatul conține de asemenea calciu și vitamina D3, care contribuie la reducerea factorului de risc în privința dezvoltării osteoporozei și a fracturilor”

Dispozitivul

1. Articolul 2 alineatul (2) punctul 6 din Regulamentul (CE) nr. 1924/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 116/2010 al Comisiei din 9 februarie 2010, trebuie interpretat în sensul că, pentru a fi calificată drept „mențiune privind reducerea riscului de îmbolnăvire”, în sensul acestei dispoziții, o mențiune de sănătate nu trebuie în mod necesar să indice explicit că, prin consumul unei categorii de produse alimentare, al unui produs alimentar sau al unuia dintre componenții săi, se reduce „semnificativ” un factor de risc în dezvoltarea unei boli umane.
2. Articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1924/2006, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 116/2010, trebuie interpretat în sensul că o comunicare comercială care figurează pe ambalajul unui produs alimentar poate constitui o marcă comercială sau o denumire comercială, în sensul acestei dispoziții, cu condiția să fie protejată, ca o astfel de marcă sau ca o astfel de denumire, de reglementarea aplicabilă. Revine instanței naționale sarcina de a verifica, ținând seama de ansamblul elementelor de fapt și de drept care caracterizează cauza cu care este sesizată, dacă o asemenea comunicare este într-adevăr o marcă comercială sau o denumire comercială astfel protejată.
3. Articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1924/2006, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 116/2010, trebuie interpretat în sensul că se referă numai la produsele alimentare care poartă mărci comerciale sau denumiri comerciale care trebuie să fie considerate drept o mențiune nutrițională sau de sănătate în sensul acestui regulament și care, sub această formă, existau anterior datei de 1 ianuarie 2005.

(¹) JO C 273,8.09.2012.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 18 iulie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Højesteret — Danemarca) — Metro Cash & Carry Danmark ApS/Skatteministeriet

(Cauza C-315/12) (¹)

[Accize — Directiva 92/12/CEE — Articolele 7-9 — Directiva 2008/118/CE — Articolele 32-34 — Circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor — Regulamentul (CEE) nr. 3649/92 — Articolele 1 și 4 — Documentul de însoțire simplificat — Exemplarul 1 — Activitatea de „cash & carry” — Produse eliberate pentru consum într-un stat membru și deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru sau produse achiziționate de particulari pentru uz propriu și transportate de aceștia — Băuturi spirtoase — Lipsa obligației de verificare de către furnizor]

(2013/C 260/30)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Højesteret

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Metro Cash & Carry Danmark ApS

Pârât: Skatteministeriet

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Højesteret — Interpretarea articolului 7 alineatul (4) din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO L 76, p. 1, Ediție specială 09/vol. 1, p. 129) și a articolului 34 alineatul (1) din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (JO L 9, p. 12), precum și a Regulamentului (CEE) nr. 3649/92 al Comisiei din 17 decembrie 1992 privind documentul de însoțire simplificat pentru circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor și care au fost eliberate pentru consum în statul membru de expediere (JO L 369, p. 17, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 162) — Accize — Produse achiziționate de particulari pentru uz propriu — Existența sau inexistența unei obligații pentru o întreprindere dintr-un stat membru de a se asigura că exemplarul 1 al documentului de însoțire simplificat este primit la vânzarea de alcool în magazinele sale din statul membru respectiv către resortisanții din alte state membre care își fac cumpărăturile prin prezentarea unui card al magazinului eliberat pe numele întreprinderilor stabilite în alte state membre, în cazurile în care deținătorului cardului i se livrează băuturile alcoolice pe loc pentru a le transporta el însuși în statul membru în care are reședința.

Dispozitivul

1. Articolele 7-9 din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor

produse, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108/CEE a Consiliului din 14 decembrie 1992, precum și articolele 1 și 4 din Regulamentul (CEE) nr. 3649/92 al Comisiei din 17 decembrie 1992 privind documentul de însoțire simplificat pentru circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor și care au fost eliberate pentru consum în statul membru de expediție trebuie să fie interpretate în sensul că nu impun unui operator economic, precum cel în discuție în litigiul principal, să verifice dacă cumpărătorii care provin din alte state membre au intenția să importe produsele accizabile în alt stat membru și, dacă este cazul, dacă un astfel de import este realizat în scopuri private sau în scopuri comerciale.

2. Articolele 32-34 din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE trebuie interpretate în sensul că nu aduc modificări de fond articolelor 7-9 din Directiva 92/12, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108, care să justifice, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, un răspuns diferit la prima întrebare.
3. Articolul 8 din Directiva 92/12, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108, trebuie interpretat în sensul că este susceptibil să acopere achiziționarea de produse accizabile în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal în cazul în care aceste produse sunt achiziționate de particulari pentru uz propriu și sunt transportate de aceștia, aspect care trebuie verificat de autoritățile naționale competente de la caz la caz.

(¹) JO C 258, 25.8.2012.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Cipru

(Cauza C-412/12) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 1999/31/CE — Depozite de deșuri — Funcționare în lipsa planurilor de amenajare a amplasamentelor — Obligație de închidere)

(2013/C 260/31)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Zavvos și D. Düsterhaus, agenți)

Pârâtă: Republica Cipru (reprezentanți: M. Chatzigeorgiou și K. Lykourgos, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 14 din Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșuri (JO L 182, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 94) — Funcționarea în continuare a depozitelor de deșuri din Nicosia și din Limassol în lipsa planurilor de amenajare a amplasamentelor

Dispozitivul

1. Prin neînchiderea tuturor depozitelor de eliminare necontrolată a deșeurilor (XADA) care funcționează pe teritoriul său ori prin neconformarea exigențelor Directivei 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșuri, Republica Cipru nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 14 din această directivă.
2. Republica Cipru este obligată la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 366 din 24.11.2012.

Cerere de aviz prezentată de Comisia Europeană în temeiul articolului 218 alineatul (11) TFUE

(Avizul 2/13)

(2013/C 260/32)

Limba de procedură: toate limbile oficiale

Solicitant

Comisia Europeană (reprezentanți: H. Krämer, L. Romero Requena, C. Ladenburger și B. Smulders, în calitate de agenți)

Întrebarea adresată Curții

Este compatibil cu tratatele proiectul de acord privind aderarea Uniunii Europene la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht Baden-Württemberg (Germania) la 7 mai 2013 — Birgit Wagener/Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Villingen-Schwenningen

(Cauza C-250/13)

(2013/C 260/33)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Baden-Württemberg

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Birgit Wagener

Pârâtă: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Villingen-Schwenningen

Întrebările preliminare

Întrebarea 1: În împrejurări precum cele din cauza principală, în care o Familienkasse [Casa de alocații familiale germană] a acordat și a plătit (prin compensare), la 17 octombrie 2012, în temeiul articolului 10 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 574/72 ⁽¹⁾, prestațiile pentru copii aferente perioadei octombrie 2006-noiembrie 2011, având drept valoare diferența față de alocațiile familiale acordate de Confederația Elvețiană, conversia alocațiilor familiale elvețiene din franci elvețieni în euro trebuie să aibă loc potrivit articolului 107 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 574/72, potrivit articolului 107 alineatul (6) din Regulamentul (CEE) nr. 574/72 sau potrivit articolului 90 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 ⁽²⁾ coroborat cu Decizia nr. H3 din 15 octombrie 2009 ⁽³⁾?

Întrebarea 2: În cazul în care, potrivit răspunsului la prima întrebare, conversia trebuie să se facă complet sau parțial conform articolului 107 alineatul (6) din Regulamentul (CEE) nr. 574/72: în împrejurările menționate la prima întrebare, este relevantă pentru conversie data la care s-a efectuat plata prestației străine care urmează să fie scăzută sau este relevantă data la care se plătește prestația națională din care se va scade prestația străină?

Întrebarea 3: În cazul în care, potrivit răspunsului la prima întrebare, conversia trebuie să se facă complet sau parțial conform articolului 107 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 574/72: în împrejurările menționate la prima întrebare, cum va avea loc stabilirea perioadei de referință în temeiul articolului 107 alineatele (2) și (4) din Regulamentul (CEE) nr. 574/72? Este relevantă pentru conversie data la care instituția debitoare elvețiană a acordat sau a plătit prestațiile familiale care urmează să fie scăzute?

Întrebarea 4: În cazul în care, potrivit răspunsului la prima întrebare, conversia trebuie să se facă complet sau parțial conform articolului 90 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 coroborat cu Decizia nr. H3 din 15 octombrie 2009: conform cărei dispoziții [punctul 2, punctul 3 litera (a) sau punctul 3 litera (b)] din Decizia nr. H3 din 15 octombrie 2009 și în ce mod va avea loc conversia prestațiilor familiale, în cazul în care legislația națională privind prestațiile familiale naționale prevede o excludere a prestațiilor [articolul 65 alineatul (1) punctul 2 din Legea privind impozitul pe venit], iar acordarea are loc doar în temeiul dreptului Uniunii? Este relevantă pentru conversie data la care instituția elvețiană debitoare a acordat sau a plătit prestațiile familiale?

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 574/72 al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu salariații și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în interiorul Comunității (JO L 74, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 74).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 284, p. 1).

⁽³⁾ Decizia nr. H3 din 15 octombrie 2009 privind datele care trebuie luate în considerare pentru stabilirea cursurilor de schimb menționate la articolul 90 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2010 C 106, p. 56).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 13 mai 2013 — Elena Recinto-Pfingsten/Swiss International Air Lines AG

(Cauza C-259/13)

(2013/C 260/34)

*Limba de procedură: germana***Instanța de trimitere**

Bundesgerichtshof

Părțile din procedura principală*Reclamantă:* Elena Recinto-Pfingsten*Pârâtă:* Swiss International Air Lines AG**Întrebările preliminare**

Acordul ⁽¹⁾ dintre Confederația Elvețiană și Comunitatea Europeană privind transportul aerian din 21 iunie 1999, în versiunea Deciziei nr. 2/2010 ⁽²⁾ a Comitetului mixt pentru transport aerian Comunitate/Elveția din 26 noiembrie 2010, trebuie interpretat în sensul că Regulamentul (CE) nr. 261/2004 ⁽³⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (denumit în continuare Regulamentul privind drepturile pasagerilor) se aplică conform articolului 3 alineatul (1) litera (a) și pasagerilor care pleacă de pe aeroporturi din Elveția către un stat terț?

⁽¹⁾ Acord între Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind transportul aerian — Act final — Declarații comune — Informații referitoare la intrarea în vigoare a celor șapte acorduri încheiate cu Confederația Elvețiană privind libera circulație a persoanelor, transportul aerian și terestru, achizițiile publice, cooperarea științifică și tehnologică, recunoașterea reciprocă a evaluării conformității și schimburile de produse agricole (JO 2002 L 114, p. 73).

⁽²⁾ Decizia nr. 2/2010 a Comitetului mixt pentru transportul aerian Comunitate/Elveția, instituit în temeiul acordului dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind transportul aerian din 26 noiembrie 2010 de înlocuire a anexei la Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind transportul aerian (JO L 347, p. 54).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de
Verwaltungsgerichtshof (Austria) la 24 mai 2013 —
T-Mobile Austria GmbH/Telekom-Control-Kommission**

(Cauza C-282/13)

(2013/C 260/35)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof

Părțile din procedura principală

Reclamantă: T-Mobile Austria GmbH

Pârâtă: Telekom-Control-Kommission

Interveniente: Hutchison 3 G Austria Holdings GmbH, Hutchinson 3G Austria GmbH, Orange Austria Telecommunication GmbH, Stubai SCA, Orange Belgium SA, A1 Telekom Austria AG

Alte părți din procedură: Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

Întrebarea preliminară

Articolele 4 și 9b din Directiva 2002/21/CE ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru) (JO L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195) și articolul 5 alineatul (6) din Directiva 2002/20/CE ⁽²⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) (JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183) trebuie interpretate în sensul că conferă unui concurent în cadrul unei proceduri naționale potrivit articolului 5 alineatul (6) din Directiva privind autorizarea calitatea de entitate afectată în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva-cadru?

⁽¹⁾ JO L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195.

⁽²⁾ JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 de modificare a Directivelor 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, 2002/19/CE privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora și 2002/20/CE privind autorizarea rețelor și serviciilor de comunicații electronice (JO L 337, p. 37).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht
München (Germania) la 29 mai 2013 — Data I/O
GmbH/Hauptzollamt München**

(Cauza C-297/13)

(2013/C 260/36)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht München

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Data I/O GmbH

Pârât: Hauptzollamt München

Întrebarea preliminară

Nota 2 litera (a) la secțiunea XVI ⁽¹⁾ din Nomenclatura combinată (denumită în continuare „NC”) trebuie interpretată în sensul că un articol care îndeplinește atât condițiile pentru o clasificare ca parte în sensul poziției 8473, cât și pentru o clasificare ca articol independent la o altă poziție de la capitolul 84 din NC sau la o poziție de la capitolul 85 din NC trebuie clasificat la această altă poziție, întrucât poziția 8473 din NC nu are prioritate în fața celorlalte poziții de la capitolul 84 și a pozițiilor de la capitolul 85 din NC?

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentele Comisiei nr. 2031/2001 din 6 august 2001 (JO L 279, p. 1), nr. 1832/2002 din 1 august 2002 (JO L 290, p. 1), nr. 1789/2003 din 11 septembrie 2003 (JO L 281, p. 1) și nr. 1810/2004 din 7 septembrie 2004 (JO L 327, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de
Bundesgerichtshof (Germania) la 6 iunie 2013 — Novo
Nordisk Pharma GmbH/Corinna Silber**

(Cauza C-310/13)

(2013/C 260/37)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din procedura principală

Pârâtă și recurentă: Novo Nordisk Pharma GmbH

Reclamantă și intimată: Corinna Silber

Întrebarea preliminară

Articolul 13 din Directiva 85/374/CEE ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că, în general, această directivă nu aduce atingere regimului german de răspundere în materie de medicamente, ca „regim special de răspundere”, având drept consecință faptul că regimul național de răspundere prevăzut de legislația în materie de medicamente poate fi dezvoltat în continuare sau dispoziția menționată trebuie interpretată în sensul că nu este posibilă extinderea situațiilor acoperite de regimul de răspundere prevăzut de legislația în materie de medicamente, existente la data notificării directivei (30 iulie 1985)?

⁽¹⁾ Directiva 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre cu privire la răspunderea pentru produsele cu defect (JO L 210, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 183).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Thüringer Oberlandesgericht (Germania) la 11 iunie 2013 — Udo Rätzke/S+K Handels GmbH

(Cauza C-319/13)

(2013/C 260/38)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Thüringer Oberlandesgericht

Părțile din procedura principală

Reclamant: Udo Rätzke

Pârâtă: S+K Handels GmbH

Întrebările preliminare

Articolul 4 litera (a) din Regulamentul delegat (UE) nr. 1062/2010 al Comisiei din 28 octombrie 2010 de completare a Directivei 2010/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește etichetarea energetică a aparatelor TV ⁽¹⁾

trebuie interpretat în sensul că

(începând cu data de 30 noiembrie 2011) distribuitorul are obligația de etichetare a aparatelor TV numai în cazul în care acestea au fost livrate (după data de 30 noiembrie 2011) de către furnizori în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat, fiind prevăzute deja cu o etichetă corespunzătoare,

sau (începând cu data de 30 noiembrie 2011) distribuitorul are obligația de etichetare și în cazul aparatelor TV care au fost livrate de către furnizori anterior datei de 30 noiembrie 2011 fără etichetele corespunzătoare, astfel încât distribuitorul este obligat să solicite (la timp, ulterior) etichete pentru astfel de aparate TV?

⁽¹⁾ JO L 314, p. 64.

Recurs introdus la 14 iunie 2013 de Fercal — Consultadoria e Serviços, Lda împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 10 aprilie 2013 în cauza T-360/11, Fercal — Consultadoria e Serviços/OAPI — Parfums Rochas (Patrizia Rocha)

(Cauza C-324/13 P)

(2013/C 260/39)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Fercal — Consultadoria e Serviços, Lda (reprezentant: A. J. Rodrigues, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene, și modele industriale) (OAPI)

Concluziile recurenteii

Recurenta solicită Curții [...] declararea recursului drept întemeiat și:

- (a) anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) pronunțată la 10 aprilie 2013 și notificată la 11 aprilie 2013 în cauza T-360/11 și, pe cale de consecință, anularea Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 8 aprilie 2011, cauza [...] R 2355/2010-2, în procedura de anulare nr. 2004 C, conform dispozițiilor de drept comunitar aplicabile;
- (b) confirmarea validității mărcii recurenteii și menținerea în vigoare a acestei mărci;
- (c) obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

- Articolul 60 din RMC ⁽¹⁾ prevede, în ceea ce privește formularea căii de atac și depunerea memoriului care expune motivele căii de atac, că această cale de atac trebuie să fie formulată în scris în termen de două luni și că memoriul care expune motivele de atac trebuie să fie depus în termen de patru luni de la data notificării deciziei.
- Or, deși a fost trimis prin poștă la 27 ianuarie 2011, memoriul care expune motivele de atac a fost primit la 2 februarie 2011, respectiv după expirarea termenului de patru luni prevăzut de articolul 60 din RMC.
- Pe de altă parte, calculul termenelor și modalitățile de notificare sunt prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189).
- Atunci când sunt exprimate în zile, săptămâni, luni sau ani, termenele încep să curgă în ziua imediat următoare datei notificării, care are loc la momentul recepției documentului notificat, conform normei 70 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat.
- Atunci când termenul este exprimat în luni, precum cel în speță, acesta expiră patru luni mai târziu, în aceeași zi cu ziua în care a avut loc evenimentul, conform normei 70 alineatul (4).
- Acest termen se suspendă pentru intervenția unor circumstanțe particulare și în caz de forță majoră neimputabilă uneia dintre părți.
- În consecință, întrucât recurenta a primit notificarea deciziei la 27 septembrie 2010 și dispunea de un termen de patru luni pentru a depune un memoriu care expune motivele căii sale de atac, termenul începe să curgă la 28 septembrie 2010 și expira la aceeași dată, patru luni mai târziu, respectiv la 28 ianuarie 2011.

- Aceasta înseamnă că recurenta trebuia să realizeze actul respectiv în acest termen, sub sancțiunea reducerii termenului său, cu alte cuvinte, să dispună de un termen mai mic în loc de cele patru luni.
- Recurenta a trimis memoriul care expune motivele de atac prin poștă la 27 ianuarie 2011, în ziua precedentă zilei expirării termenului.
- Memoriul a fost primit de [intimată] la 2 februarie 2011, întrucât a fost trimis la sfârșit de săptămână.
- Recurenta apreciază că a acționat în deplină legalitate și în termenul acordat, astfel încât calea sa de atac ar trebui să fie admisă.
- Recurenta precizează, în această privință, că a formulat calea de atac în termenul de două luni prevăzut la articolul 60 prima parte din RMC.
- În plus, motivele căii de atac au fost expuse în scris în termenul de patru luni.
- Recurenta arată că motivele menționate au fost prezentate prin poștă, ieșind astfel din sfera sa de influență.
- „Depunerea” la care se referă hotărârea atacată nu poate fi considerată în niciun caz, cu excepția respectării unei interpretări și unei opinii diferite, drept o recepționare de către intimată sub sancțiunea, în fapt, ca recurenta să nu dispună de termenul care îi este acordat în mod legal.
- Or, contrar interpretării reluate și reținute în hotărârea atacată, deși articolul 60 din Regulamentul nr. 207/2009 se referă, desigur, la depunerea unui „memoriu în care să se expună motivele de atac” în termen de patru luni, aceasta nu poate însemna totuși că primirea respectivului memoriu trebuie să intervină în acest termen, depunerea și primirea nefiind întotdeauna simultane.
- Recurenta trebuie bineînțeles să își îndeplinească obligația în termenul acordat, ceea ce aceasta a făcut, iar interpretarea potrivit căreia data primirii este cea care contează nu poate, prin urmare, să fie primită, întrucât aceasta ar implica o încălcare a principiului egalității ținând seama de diversitatea țărilor și de faptul că mijloacele nu sunt disponibile și nici exigibile și sunt prin urmare alternative conform dispozițiilor Regulamentului nr. 2868/95.
- Recurenta susține că, în acest termen de patru luni, partea care introduce calea de atac are obligația de trimitere sau de depunere, cu atât mai mult cu cât, anunțând anterior intenția sa de a formula calea de atac, prezentarea motivelor nu este nici o noutate, nici o surpriză.
- Ținând seama de ceea ce s-a decis (respingerea acțiunii în totalitate), recurenta apreciază că hotărârea atacată a încălcat dispozițiile articolului 60 din RMC și ale normelor 61, 62, 63, 64, 65 și 70 din Regulamentul nr. 2868/95.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (versiune codificată) (JO L 78, p. 1).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunalul Sibiu (România) la data de 18 iunie 2013 — Ilie Nicolae Nicula/Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Sibiu, Administrația Fondului pentru Mediu

(Cauza C-331/13)

(2013/C 260/40)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Tribunalul Sibiu

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Ilie Nicolae Nicula

Pârâte: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Sibiu, Administrația Fondului pentru Mediu

Întrebarea preliminară

Dispozițiile art. 6 din Tratatul Uniunii Europene, art. 17, 20, 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 110 TFUE, principiul securității juridice și principiul non reformatio in peius, ambele statuate [de] dreptul comunitar și jurisprudența CJUE (¹), pot fi interpretate ca opunându-se unei reglementări precum OUG nr. 9/2013?

(¹) Cauzele C-381/97, Belgocodex, 10/78, Belbouab.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 19 iunie 2013 — Nordex Food A/S/Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Cauza C-334/13)

(2013/C 260/41)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesfinanzhof

Părțile din procedura principală

Reclamantă și recurentă: Nordex Food A/S

Pârât și intimat: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Întrebările preliminare

1. În cadrul deciziei privind acordarea unei restituiri la export trebuie să se considere că licența de export a fost prezentată în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr 800/1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru

produsele agricole ⁽¹⁾, în cazul în care biroul vamal de export a acceptat declarația de export depusă fără licență, permițând exportatorului să o transmită într-un anumit termen, iar acesta din urmă s-a conformat?

2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 800/1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole impune în mod obligatoriu prezentarea licenței de export încă din momentul depunerii declarației de export sau este suficient ca exportatorul să prezinte o licență de export (eliberată anterior exportului) abia în cursul procedurii de plată?
3. Ulterior expirării termenelor de prezentare stabilite de Regulamentul (CE) nr. 800/1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole, un exportator care a prezentat inițial documente vamale false pentru a introduce marfa de export în țara de destinație mai poate să prezinte documente vamale valide în vederea conservării dreptului său, în cazul în care prezentarea tardivă a documentelor nu a fost de natură să întârzie sau să împiedice procedura de plată întrucât, inițial, cererea pentru restituire a fost respinsă pentru alte motive decât neprezentarea unor dovezi de ajungere la destinație, iar dovezile au fost prezentate după ce s-a stabilit că respectivele documente erau false?
4. O sancțiune în temeiul articolului 51 din Regulamentul (CE) nr. 800/1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole este aplicabilă și în cazul în care restituirea la export solicitată corespunde, desigur, celei care trebuie efectiv acordată, însă exportatorul a prezentat în cursul procedurii de plată mai întâi documente pe baza cărora restituirea la export nu i-ar fi putut fi acordată?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 800/1999 al Comisiei din 15 aprilie 1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 102, p. 11, Ediție specială, 03/vol. 27, p. 187).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Scottish Land Court (Regatul Unit) la 18 iunie 2013 — Robin John Feakins/The Scottish Ministers

(Cauza C-335/13)

(2013/C 260/42)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Scottish Land Court

Părțile din procedura principală

Reclamant: Robin John Feakins

Pârât: The Scottish Ministers

Întrebările preliminare

1. Articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 795/2004 ⁽¹⁾ al Comisiei trebuie interpretat în sensul că se aplică:
 - (a) atunci când un agricultor îndeplinește condițiile pentru aplicarea mai multor dintre următoarele articole: articolul 19, articolul 20, articolul 21, articolul 22, articolul 23 și articolul 23a din Regulamentul (CE) nr. 795/2004 al Comisiei, precum și articolul 37 alineatul (2), articolul 40 și articolul 42 alineatele (3) și (5) din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 ⁽²⁾ al Consiliului; sau numai
 - (b) atunci când un agricultor îndeplinește condițiile pentru aplicarea mai multor dintre articolele 19, 20, 21, 22, 23 și 23a din Regulamentul (CE) nr. 795/2004 al Comisiei sau, separat, a mai multor dintre următoarele articole: articolul 37 alineatul (2), articolul 40 și articolul 42 alineatele (3) și (5) din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 al Consiliului?
2. În cazul în care articolul 18 alineatul (2) este interpretat în modul arătat la punctul 1 litera (a) de mai sus, această dispoziție este lipsită de validitate, în totalitate sau în parte, pentru unul sau pentru ambele motive de mai jos, invocate de reclamant:
 - (a) întrucât, atunci când a adoptat Regulamentul (CE) nr. 795/2004, Comisia nu avea competența să adopte articolul 18 alineatul (2) din acesta conferindu-i sensul de mai sus; sau
 - (b) întrucât, atunci când a adoptat Regulamentul (CE) nr. 795/2004, Comisia nu a motivat dispozițiile din articolul 18 alineatul (2) din acesta?
- 3) În cazul în care articolul 18 alineatul (2) este interpretat în modul prezentat la punctul 1 litera (a) de mai sus, iar răspunsul la a doua întrebare este negativ, articolul 18 alineatul (2) se aplică în cazul în care un agricultor a primit pentru o exploatare agricolă, în anul 2005, o aprobare provizorie pentru acordarea de [drepturi la plată] din rezerva națională potrivit articolului 22 din Regulamentul (CE) nr. 795/2004 al Comisiei, însă aceste drepturi la plată nu au fost declarate în formularul [sistemului integrat de administrare și control] (SIAC) decât în anul 2007, când exploatarea agricolă în cauză a fost preluată de agricultor?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 795/2004 al Comisiei din 21 aprilie 2004 de stabilire a normelor de aplicare a schemei de plată unică prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de ajutor direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de ajutor pentru agricultori (JO L 141, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 56, p. 193).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 al Consiliului din 29 septembrie 2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori și de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2019/93, (CE) nr. 1452/2001, (CE) nr. 1453/2001, (CE) nr. 1454/2001, (CE) nr. 1868/94, (CE) nr. 1251/1999, (CE) nr. 1254/1999, (CE) nr. 1673/2000, (CEE) nr. 2358/71 și (CE) nr. 2529/2001 (JO L 270, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 49, p. 177).

Recurs introdus la 19 iunie 2013 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 10 aprilie 2013 în cauza T-671/11, IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH/Comisia Europeană

(Cauza C-336/13 P)

(2013/C 260/43)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezitanți: F. Dintilhac, G. Wilms, G. Zavvos, agenți)

Cealaltă parte din procedură: IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH

Concluziile recurente

Recurenta solicită:

- anularea Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 10 aprilie 2013 pronunțată în cauza T-671/11;
- respingerea acțiunii formulate de IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH împotriva Comisiei la 22 decembrie 2011;
- obligarea IPK International — World Tourism Marketing Consultants GmbH la plata cheltuielilor de judecată efectuate la cele două instanțe.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că hotărârea atacată este eronată în drept din mai multe motive:

- (a) nu respectă jurisprudența Curții potrivit căreia dobânzile compensatorii vizează compensarea inflației.
- (b) contrar jurisprudenței Curții, aceasta nu face distincție între dobânzile compensatorii și dobânzile moratorii și stabilește cuantumul celor două rate ale dobânzii în funcție de rata dobânzii Băncii Centrale Europene pentru operațiunile principale de refinanțare, majorată cu două puncte.
- (c) conține o eroare de calcul, întrucât capitalizează dobânzile compensatorii și calculează dobânzile moratorii începând cu 15 aprilie 2011.
- (d) interpretează în mod greșit decizia atacată și hotărârea pronunțată de Tribunal în cauza T-297/05 ⁽¹⁾ și denaturează situația de fapt.
- (e) nu este suficient motivată: nu permite determinarea motivelor care justifică cuantumul dobânzilor și data începând cu care au fost calculate dobânzile moratorii, iar motivarea în sine este contradictorie.

- (f) încalcă principiile dreptului Uniunii în materie de îmbogățire fără justă cauză.

⁽¹⁾ Hotărârea Tribunalului din 15 aprilie 2011, IPK International/Comisia, Rep., II-1859.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) la 24 iunie 2013 — Cruz & Companhia Lda/Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP)

(Cauza C-341/13)

(2013/C 260/44)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Supremo Tribunal Administrativo

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Cruz & Companhia, L.^{da}

Pârât: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP)

Întrebările preliminare

1. Termenul de prescripție al procedurii prevăzut la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽¹⁾ este aplicabil numai raportului dintre Comunitatea Europeană și intimat în calitate de organism plătitor al ajutoarelor comunitare sau este de asemenea aplicabil raportului dintre intimat în calitate de organism plătitor al ajutoarelor comunitare și recurentă în calitate de beneficiară a ajutoarelor plătite considerate ca fiind acordate nejustificate?
2. În cazul în care se ajunge la concluzia că termenul prevăzut la articolul 3 alineatul (1) din regulamentul este de asemenea aplicabil raportului dintre organismul plătitor al ajutoarelor comunitare și beneficiara ajutoarelor plătite considerate ca fiind acordate nejustificate, trebuie să se considere că termenul menționat este aplicabil numai în cazul sancțiunilor administrative în sensul articolului 5 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 sau este de asemenea aplicabil în cazul „măsurilor administrative” în sensul articolului 4 alineatul (1) din același regulament — mai precis, restituirea sumelor obținute nejustificate?

⁽¹⁾ JO L 312, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 166.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal do Trabalho de Leiria (Portugalia) la 24 iunie 2013 — Modelo Continente Hipermercados SA/Autoridade Para As Condições de Trabalho — Centro Local do Lis (ACT)

(Cauza C-343/13)

(2013/C 260/45)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal do Trabalho de Leiria

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Modelo Continente Hipermercados SA

Pârâtă: Autoridade Para As Condições de Trabalho — Centro Local do Lis (ACT)

Întrebările preliminare

1. În lumina dreptului comunitar, în special a Directivei [2011/35/UE⁽¹⁾ și a articolului 19 din aceasta], fuziunea unor societăți implică un regim de transmitere a răspunderii contravenționale care face ca societatea absorbantă să răspundă pentru faptele săvârșite de societatea absorbită înaintea înscrierii fuziunii în registrul comerțului?
2. În cadrul aplicării Directivei 2011/35, se poate considera că o sancțiune cu caracter contravențional este o creanță a unui terț (în speță, statul, ca urmare a încălcării normelor din cadrul legislației muncii), creanța respectivă (amenda), al cărei creditor este statul, fiind transferată societății absorbante?
3. Interpretarea potrivit căreia articolul 112 din Codul societăților comerciale nu implică nici încetarea procedurii referitoare la o contravenție săvârșită înaintea fuziunii, nici eliminarea amenzii aplicate sau care urmează să fie aplicată este contrară Directivei 2011/35, care definește efectele fuziunii societăților, reprezentând o interpretare extensivă a respectivei dispoziții care este contrară principiilor dreptului comunitar și, în special, articolului 19 din directivă?
4. Interpretarea menționată mai sus reprezintă o încălcare a principiului potrivit căruia nu poate fi reținută existența unei contravenții în lipsa unei răspunderi obiective (atenuate) sau a unei răspunderi subiective a societății absorbante?

⁽¹⁾ Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (JO L 110, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione tributaria provinciale di Roma (Italia) la 24 iunie 2013 — Cristiano Blanco/Agenzia delle Entrate

(Cauza C-344/13)

(2013/C 260/46)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Commissione tributaria provinciale di Roma

Părțile din procedura principală

Reclamant: Cristiano Blanco

Pârâtă: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale I di Roma — Ufficio Controlli

Întrebarea preliminară

Supunerea la obligațiile de declarare și de impozitare în scopuri fiscale a câștigurilor obținute în cazinouri din țările membre ale Uniunii Europene de către persoane rezidente în Italia, astfel cum este prevăzut la articolul 67 litera (d) din Decretul Președintelui Republicii nr. 917 din 22.12.1986 (TUIR), contravine articolului 49 din Tratatul CE sau trebuie considerată justificată din motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică în temeiul articolului 46 din Tratatul CE?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Supreme Court (Irlanda) la 24 iunie 2013 — Karen Millen Fashions Ltd/Dunnes Stores, Dunnes Stores (Limerick) Ltd

(Cauza C-345/13)

(2013/C 260/47)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Karen Millen Fashions Ltd

Pârâte: Dunnes Stores, Dunnes Stores (Limerick) Ltd

Întrebările preliminare

1. Atunci când se evaluează caracterul individual al unui desen sau model industrial pentru care se solicită protecția ca desen sau model industrial comunitar neînregistrat în sensul Regulamentului (CE) nr. 6/2002 al Consiliului din 12 decembrie 2001 privind desenele sau modelele industriale comunitare⁽¹⁾, impresia globală pe care acesta o produce

asupra utilizatorului avizat, în sensul articolului 6 din acest regulament, trebuie analizată în funcție de aspectul dacă aceasta este diferită de impresia globală produsă asupra unui asemenea utilizator

- (a) de orice alt desen sau model individual care a fost făcut public anterior sau
- (b) de orice combinație de caracteristici cunoscute ale mai multor astfel de desene sau modele industriale anterioare?

2. O instanță competentă în domeniul desenelor sau modelelor industriale comunitare este obligată să considere că un desen sau un model industrial comunitar neînregistrat este valabil în sensul articolului 85 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 din 12 decembrie 2001 privind desenele sau modelele industriale comunitare dacă titularul desenului sau al modelului se limitează să indice prin ce anume desenul sau modelul său prezintă un caracter individual sau titularul menționat este obligat să demonstreze că desenul sau modelul are caracter individual în conformitate cu articolul 6 din acest regulament?

⁽¹⁾ JO L 3, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 70.

Acțiune introdusă la 25 iunie 2013 — Comisia/Republica Elenă

(Cauza C-351/13)

(2013/C 260/48)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Marcoulli și B. Schima, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă (reprezentanți: I. Chalkias, E. Leftheriotou, agenți)

Concluziile

- Constatarea faptului că, neasigurându-se că, începând cu 1 ianuarie 2012, găinile ouătoare nu mai sunt crescute în sisteme de cotețe neîmbunătățite, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 și al articolului 5 alineatul (2) din Directiva 1999/74/CE ⁽¹⁾ a Consiliului din 19 iulie 1999 de stabilire a standardelor minime pentru protecția găinilor ouătoare;
- obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Articolul 5 alineatul (2) din Directiva 1999/74/CE interzice, începând cu 1 ianuarie 2012, creșterea găinilor ouătoare în sisteme de cotețe neîmbunătățite. În plus, articolul 3 din Directiva 1999/74/CE indică faptul că statele membre sunt obligate să se asigure că proprietarii și deținătorii de găini

ouătoare aplică în privința acestora numai sistemele de creștere autorizate de directivă.

Încă din 2011, Comisia a atras atenția statelor membre cu privire la obligația lor de a se conforma dispozițiilor susmenționate ale directivei. Din elementele furnizate de Republica Elenă rezulta că un număr important de proprietari și de deținători de instalații de creștere a găinilor ouătoare nu ar putea să se conformeze obligațiilor care le revin în temeiul Directivei 1999/74/CE înainte de data prevăzută de această directivă.

Din datele furnizate de Republica elenă în cadrul procedurii precontencioase, precum și din actualizările mai recente ale acestor date, rezultă că Republica Elenă nu s-a conformat încă obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 3 și al articolului 5 alineatul (2) din Directiva 1999/74/CE.

⁽¹⁾ JO L 203, p. 53.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione Tributaria Regionale dell'Umbria (Italia) la 27 iunie 2013 — Umbra Packaging srl/Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale di Perugia

(Cauza C-355/13)

(2013/C 260/49)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Commissione Tributaria Regionale dell'Umbria

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Umbra Packaging srl

Pârâtă: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale di Perugia

Întrebările preliminare

1. Articolul 160 din Decretul legislativ nr. 259/2003, care prevede aplicarea taxei de concesiune guvernamentală potrivit tarifului prevăzut la articolul 21 din [anexa la] Decretul Președintelui Republicii nr. 641/1972, este conform cu articolul 3 din Directiva 2002/20/CE ⁽¹⁾, care exclude, în regimul liberalizat al comunicațiilor, puterea de control a autorității administrative prin care se justifică prelevarea de la utilizatorul serviciului?
2. Articolul 3 alineatul 2 din Decretul ministerial nr. 33/1990, la care face trimitere articolul 21 din Tariful anexat la Decretul Președintelui Republicii nr. 641/1972, astfel cum a fost modificat prin articolul 3 din Decretul-lege nr. 151/1991, este conform cu regimul liberei concurențe și cu interdicția prevăzută la articolul 102 TFUE de a aplica în raporturile cu partenerii comerciali condiții inegale la prestații echivalente?

3. Valoarea diferită a taxei de concesiune guvernamentală pentru utilizatorii persoane fizice și juridice, precum și aplicarea sa doar contractelor de abonament, cu excluderea serviciului preplătit, sunt conforme criteriilor privind caracterul rezonabil și adecvat și nu împiedică formarea unei piețe concurențiale?

(¹) Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) (JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Supreme Court (Regatul Unit) la 27 iunie 2013 — Public Relations Consultants Association Ltd/The Newspaper Licensing Agency Ltd și alții

(Cauza C-360/13)

(2013/C 260/50)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court of the United Kingdom

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Public Relations Consultants Association Ltd

Pârâți: The Newspaper Licensing Agency Ltd și alții

Întrebările preliminare

În cazul în care:

- (i) un utilizator final vizualizează o pagină web fără să descarce, să imprime sau să inițieze copierea acesteia;
- (ii) pe ecran și în memoria „cache” internet stocată pe hard diskul utilizatorului final se creează în mod automat copii ale acestei pagini web;
- (iii) crearea acestor copii este esențială pentru procesele tehnice implicate într-o navigare pe internet corectă și eficientă;
- (iv) copia de pe ecran rămâne pe ecran până când utilizatorul final părăsește pagina web în cauză, moment în care aceasta este ștearsă în mod automat prin funcționarea normală a computerului;
- (v) copia cache rămâne în memoria cache până când este suprascrisă de alte materiale rezultate în urma vizualizării de către utilizatorul final a altor pagini web, moment în care aceasta este ștearsă în mod automat prin funcționarea normală a computerului și
- (vi) copiile sunt păstrate pentru o perioadă care nu depășește durata proceselor obișnuite asociate cu utilizarea internetului menționată la punctele (iv) și (v),

aceste copii sunt (i) provizorii, (ii) tranzitorii sau accesorii și (iii) o parte integrantă și esențială a unui proces tehnic în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE (¹)?

(¹) Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230).

Acțiune introdusă la 26 iunie 2013 — Comisia Europeană/Republica Slovacia

(Cauza C-361/13)

(2013/C 260/51)

Limba de procedură: slovacă

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: F. Schatz și A. Tokár, agenți)

Pârâtă: Republica Slovacia

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că, prin aceea că a refuzat să acorde prima de Crăciun prevăzută de Legea nr. 592/2006 beneficiarilor cu reședința în alt stat membru decât Republica Slovacia, aceasta din urmă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 45 și 48 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (¹);
- obligarea Republicii Slovacia la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prima de Crăciun prevăzută de Legea nr. 592/2006 este o prestație pentru limită de vârstă în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul nr. 883/2004 care trebuie plătită și beneficiarilor care au reședința în afara statului membru în cauză (în speță, Republica Slovacia). În consecință, o dispoziție de drept național nu poate limita dreptul la prima de Crăciun al beneficiarilor care au reședința în afara Republicii Slovacia. Prin urmare, dispoziția de drept intern a Republicii Slovacia care prevede o astfel de restricție încalcă articolele 45 și 48 TFUE, precum și articolul 7 din Regulamentul nr. 883/2004, articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004

(¹) JO L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 28 iunie 2013 — Maurizio Fiamingo/Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Cauza C-362/13)

(2013/C 260/52)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din procedura principală

Reclamant: Maurizio Fiamingo

Pârâtă: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Întrebările preliminare

1. Clauzele acordului-cadru privind munca pe durată nedeterminată preluat de Directiva 1999/70/CE ⁽¹⁾ sunt aplicabile muncii din sectorul nautic? Mai precis, clauza 2 punctul 1 se referă și la lucrătorii angajați pe durată determinată pe feriboturile care efectuează curse zilnice?
2. Acordul-cadru preluat de Directiva 1999/70/CE și în special clauza 3 alineatul (1) din acesta se opune unei legislații naționale care prevede (articolul 332 din Codul navigației) că „durata”, iar nu „termenul” pe care este încheiat contractul trebuie indicată? Este compatibilă cu directiva menționată prevederea unei durate a contractului cu indicarea unui termen final cert în ceea ce privește numărul de zile („cel mult 78 de zile”), dar incert în ceea ce privește expirarea sa?
3. Acordul-cadru preluat de Directiva 1999/70/CE și în special clauza 3 alineatul (1) se opune unei legislații naționale (articolele 325, 326 și 332 din Codul navigației) care consideră că motivele obiective ale contractului pe durată determinată sunt constituite de simpla indicare a călătoriei sau a călătoriilor care urmează a fi efectuate, astfel încât să coincidă, în esență, obiectul contractului (prestația) cu cauza sa (motivul încheierii unui contract pe durată determinată)?
4. Acordul-cadru preluat de directivă se opune unei legislații naționale (în speță, Codul navigației) care exclude, în cazul recurgerii la o succesiune de contracte (de natură să constituie un abuz în sensul clauzei 5), ca acestea să fie transformate într-un raport de muncă pe durată nedeterminată (măsură prevăzută la articolul 326 din Codul navigației numai în ipoteza în care persoana angajată lucrează neîntrerupt pe o perioadă mai mare de un an și în ipoteza în care timpul scurs între încetarea unui contract și încheierea contractului următor nu depășește 60 de zile)?

⁽¹⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 28 iunie 2013 — Leonardo Zappalà/Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Cauza C-363/13)

(2013/C 260/53)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din procedura principală

Reclamant: Leonardo Zappalà

Pârâtă: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Întrebările preliminare

1. Clauzele acordului-cadru privind munca pe durată nedeterminată preluat de Directiva 1999/70/CE ⁽¹⁾ sunt aplicabile muncii din sectorul nautic? Mai precis, clauza 2 punctul 1 se referă și la lucrătorii angajați pe durată determinată pe feriboturile care efectuează curse zilnice?
2. Acordul-cadru preluat de Directiva 1999/70/CE și în special clauza 3 alineatul (1) din acesta se opune unei legislații naționale care prevede (articolul 332 din Codul navigației) că „durata”, iar nu „termenul” pe care este încheiat contractul trebuie indicată? Este compatibilă cu directiva menționată prevederea unei durate a contractului cu indicarea unui termen final cert în ceea ce privește numărul de zile („cel mult 78 de zile”), dar incert în ceea ce privește expirarea sa?
3. Acordul-cadru preluat de Directiva 1999/70/CE și în special clauza 3 alineatul (1) se opune unei legislații naționale (articolele 325, 326 și 332 din Codul navigației) care consideră că motivele obiective ale contractului pe durată determinată sunt constituite de simpla indicare a călătoriei sau a călătoriilor care urmează a fi efectuate, astfel încât să coincidă, în esență, obiectul contractului (prestația) cu cauza sa (motivul încheierii unui contract pe durată determinată)?
4. Acordul-cadru preluat de directivă se opune unei legislații naționale (în speță, Codul navigației) care exclude, în cazul recurgerii la o succesiune de contracte (de natură să constituie un abuz în sensul clauzei 5), ca acestea să fie transformate într-un raport de muncă pe durată nedeterminată (măsură prevăzută la articolul 326 din Codul navigației numai în ipoteza în care persoana angajată lucrează neîntrerupt pe o perioadă mai mare de un an și în ipoteza în care timpul scurs între încetarea unui contract și încheierea contractului următor nu depășește 60 de zile)?

⁽¹⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

Cerere de decizie preliminară introdusă de High Court of Justice (Chancery Division) (United Kingdom) la 28 iunie 2013 — International Stem Cell Corporation/Comptroller General of Patents

(Cauza C-364/13)

(2013/C 260/54)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

High Court of Justice (Chancery Division) (United Kingdom)

Părțile din procedura principală

Reclamantă: International Stem Cell Corporation

Pârât: Comptroller General of Patents

Întrebarea preliminară

Ovulele umane nefecundate a căror diviziune și dezvoltare ulterioară au fost stimulate prin partenogeneză și care, spre deosebire de ovulele fecundate, conțin numai celule pluripotente și nu sunt apte să devină ființe umane intră sub incidența expresiei „embrioni umani” utilizată la articolul 6 alineatul (2) litera (c) din Directiva 98/44/CE privind protecția juridică a invențiilor biotehnologice ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Directiva 98/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 1998 privind protecția juridică a invențiilor biotehnologice (JO L 213, p. 13, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 268).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 1 iulie 2013 — Profit Investment SIM SpA, în lichidare/Stefano Ossi și Commerzbank AG

(Cauza C-366/13)

(2013/C 260/55)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din procedura principală

Recurentă: Profit Investment SIM SpA, în lichidare

Intimați: Stefano Ossi, Commerzbank AG

Întrebările preliminare

1. Se poate considera că există legătura de conexitate între cauze diferite, prevăzută la articolul 6 punctul 1 din Regu-

lamentul nr. 44/2001 ⁽¹⁾, atunci când obiectul pretențiilor invocate prin intermediul celor două capete de cerere și temeiul în baza căruia sunt invocate pretențiile sunt diferite, fără ca între acestea să existe un raport de subordonare sau de incompatibilitate logică-juridică, dar eventuala admitere a unuia dintre acestea se poate repercuta, în fapt, asupra întinderii interesului pentru protecția căruia a fost formulat celălalt capăt de cerere?

2. Se poate considera îndeplinită cerința formei scrise a clauzei de prorogare de competență prevăzută la articolul 23 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat în cazul introducerii unei astfel de clauze într-un document (*Information memorandum*) care este întocmit în mod unilateral de emitentul de obligațiuni, astfel încât să determine aplicabilitatea prorogării de competență în cazul litigiilor care pot apărea cu oricare dintre viitorii cumpărători ai obligațiilor în legătură cu validitatea acestora; or, în caz contrar, se poate considera că introducerea clauzei de prorogare de competență în documentul care reglementează emisiunea de obligațiuni cu circulație transfrontalieră corespunde unei forme conforme cu uzanțele din comerțul internațional, în sensul aceleia prevăzute la articolul 23 alineatul (1) litera (c) din același regulament?

3. Expresia „materie contractuală” utilizată la articolul 5 punctul 1 din regulamentul menționat trebuie înțeleasă în sensul că se referă numai la litigiile în care se urmărește să se invoce în instanță raportul juridic rezultat din contract și la litigiile care sunt strâns legate de respectivul raport sau trebuie înțeleasă în sensul că se referă și la litigiile în care reclamantul, în loc să invoce contractul, neagă însăși existența unui raport contractual valid din punct de vedere juridic și urmărește să obțină restituirea sumei plătite în temeiul unui titlu care, în opinia sa, este lipsit de orice valoare juridică?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001 L 12, p. 1, Ediție specială 19/vol. 3, p. 74).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione tributaria provinciale di Roma (Italia) la 1 iulie 2013 — Pier Paolo Fabretti/Agenzia delle Entrate

(Cauza C-367/13)

(2013/C 260/56)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Commissione tributaria provinciale di Roma

Părțile din procedura principală

Reclamant: Pier Paolo Fabretti

Pârâtă: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale I di Roma — Ufficio Controlli

Întrebarea preliminară

Supunerea la obligațiile de declarare și de impozitare în scopuri fiscale a câștigurilor obținute în cazinouri din țările membre ale Uniunii Europene de către persoane rezidente în Italia, astfel cum este prevăzut la articolul 67 litera (d) din Decretul Președintelui Republicii nr. 917 din 22.12.1986 (TUIR), contravine articolului 49 din Tratatul CE sau trebuie considerată justificată din motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică în temeiul articolului 46 din Tratatul CE?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Oost-Brabant 's-Hertogenbosch (Țările de Jos) la 1 iulie 2013 — Procedură penală împotriva N.F. Gielen și alții

(Cauza C-369/13)

(2013/C 260/57)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Oost-Brabant 's-Hertogenbosch

Părțile din procedura principală

N.F. Gielen, M.M.J. Geerings, F.A.C. Pruijboom, A.A. Pruijboom

Întrebările preliminare

1a. Substanța chimică alfa-fenilacetonitril (nr. CAS 4468-48-8, denumită în continuare „APAAN”) poate fi asimilată substanței clasificate 1-fenil-2-propanonă (nr. CAS 103-79-7, denumită în continuare „BMK”) ? Rechtbank urmărește în special să se stabilească dacă noțiunea în limba olandeză „bevatten” [„conținând”], respectiv noțiunea în limba engleză „containing” și noțiunea în limba franceză „contenant” trebuie interpretate în sensul că substanța BMK trebuie să existe deja ca atare în substanța APAAN.

În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 1a, rechtbank dorește să adreseze Curții următoarele întrebări suplimentare:

1b. APAAN trebuie considerată una dintre „stoffen [...] die zodanig zijn vermengd dat genoemde stoffen niet gemakkelijk of met economisch rendabele middelen kunnen worden gebruikt of geëxtraheerd” [„substanțe”[le] care „sunt combinate în așa fel încât substanțele nu pot fi folosite sau recuperate prin metode ușor de aplicat sau viabile din punct de vedere economic”], respectiv „substance that is compounded in such a way that it cannot be easily used or extracted by readily applicable or economically viable means” sau „une autre préparation contenant un ou plus de substances classifiées qui sont composées de

manière telle que ces substances ne peuvent pas être facilement utilisées, ni extraites par des moyens aisés à mettre en œuvre ou économiquement viables”? În temeiul datelor furnizate de poliție cuprinse în anexa 3 pare să fie vorba despre un procedeu de transformare relativ previzibil, probabil chiar simplu.

- 1c. Pentru răspunsul la întrebarea 1b, în special în legătură cu sintagma „economische rendabele middelen [«viabile din punct de vedere economic»]/economically viable means/économiquement viable” este important aspectul că în cazul transformării APAAN în BMK, în mod evident, — chiar dacă acest lucru se realizează ilegal — se câștigă (se pot câștiga) sume considerabile, în cazul în care APAAN este transformat cu succes în BMK și/sau în amfetamine și/sau BMK obținut din APAAN este introdus pe piață (ilegal)?
2. Noțiunea „operator” este definită la articolul 2 litera (d) din Regulamentul nr. 273/2004 ⁽¹⁾ și la articolul 2 litera (f) din Regulamentul nr. 111/2005 ⁽²⁾. Pentru răspunsul la întrebarea următoare, rechtbank solicită să se prezume că este vorba despre o substanță clasificată în sensul articolului 2 litera (a) sau despre o substanță asimilată în sensul „ANEXEI I Substanțe clasificate în sensul articolului 2 litera (a)” la regulamente. Noțiunea „operator” cuprinde și o persoană fizică care, singură sau împreună cu (o) altă persoană juridică/alte persoane juridice și/sau cu o altă persoană fizică/alte persoane fizice, deține (în mod intenționat) fără autorizație o substanță clasificată, fără să existe și alte împrejurări suspecte?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 273/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 privind precursorii drogurilor (JO L 47, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 183).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 111/2005 al Consiliului din 22 decembrie 2004 de stabilire a normelor de monitorizare a comerțului cu precursori de droguri între Comunitate și țările terțe (JO L 22, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 13, p. 114).

Acțiune introdusă la 2 iulie 2013 — Comisia/Grecia

(Cauza C-378/13)

(2013/C 260/58)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Patakia, A. Alcover San Pedro, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că prin neadoptarea măsurilor necesare pentru executarea hotărârii pronunțate de Curtea de Justiție la 6 octombrie 2005 în cauza C-502/03, Comisia/Grecia, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE;

— obligarea Republicii Elene la plata către Comisie a unei penalități în valoare de 71 193,60 EUR pentru fiecare zi de întârziere în executarea hotărârii pronunțate în cauza C-502/03, de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză până la data executării hotărârii în cauza C-502/03;

— obligarea Republicii Elene la plata către Comisie a unei sume forfetare zilnice de 7 786,80 EUR, de la data pronunțării hotărârii în cauza C-502/03 până la data executării hotărârii în prezenta cauză sau până la data executării hotărârii pronunțate în cauza C-502/03, în cazul în care executarea ar avea loc la o dată anterioară;

— obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. În hotărârea pronunțată la 6 octombrie 2005, în cauza C-502/03, Comisia/Grecia, Curtea a declarat următoarele:

1. Prin neadoptarea măsurilor necesare pentru a asigura respectarea articolelor 4, 8 și 9 din Directiva 75/442/CE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile, astfel cum a fost modificată de Directiva 91/156/CEE a Consiliului din 18 martie 1991, Republica Elenă a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul directivei respective.

2. Obligă Republica Elenă la plata cheltuielilor de judecată.

2. Articolul 260 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prevede că în cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene constată că un stat membru a încălcat oricare dintre obligațiile care îi revin în temeiul tratatelor, acest stat este obligat să ia măsurile pe care le impune executarea hotărârii Curții.

3. Comisia, respectând faza precontencioasă, astfel cum este prevăzută la articolul 260 TFUE, a trimis Republicii Elene o scrisoare de notificare și o scrisoare de notificare suplimentară, prin care a invitat-o să își prezinte observațiile cu privire la realizarea măsurilor de executare a hotărârii sus-menționate.

4. După analizarea răspunsurilor furnizate de Republica Elenă la scrisorile sus-menționate, și în special a celor 8 rapoarte referitoare la progresele înregistrate în executare, prezentate de Republica Elenă, Comisia a constatat că Republica Elenă nu a adoptat încă, la mai mult de șapte ani după pronunțarea hotărârii sus-menționate, toate măsurile necesare pentru executarea Hotărârii Curții din 6 octombrie 2005, cauza C-502/03, și a decis să introducă acțiunea prevăzută la articolul 260 alineatul (2) TFUE.

Recurs introdus la 3 iulie 2013 de Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 19 aprilie 2013 în cauza T-51/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)/Comisia

(Cauza C-379/13 P)

(2013/C 260/59)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (reprezentanți: N. Morais Sarmento și L. Pinto Monteiro, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

— anularea în totalitate a hotărârii pronunțate de Tribunal;

— anularea în totalitate a deciziei atacate și

— obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Nerespectarea unui termen rezonabil pentru adoptarea unei decizii

1. Intervenția prescripției

Recurenta apreciază că decizia atacată a fost adoptată după expirarea termenului de prescripție de 4 ani stabilit la articolul 3 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 ⁽¹⁾. Chiar dacă ar fi intervenit o eventuală întrerupere a termenului de prescripție, a fost depășit dublul termenului de prescripție fără ca vreo decizie să fi fost adoptată, potrivit dispozițiilor articolului 3 alineatul (1) al patrulea paragraf din regulamentul menționat. Întrucât termenul stabilit a fost depășit, trebuie să se considere că decizia atacată este nelegală și nu poate fi executată.

2. Încălcarea principiului securității juridice

Recurenta consideră că faptul că Comisia a lăsat să treacă mai mult de 20 de ani între presupusele abateri și adoptarea deciziei atacate constituie o încălcare a principiului securității juridice. Acest principiu fundamental al dreptului Uniunii Europene prevede că orice persoană are dreptul ca instituțiile Uniunii să trateze aspectele care o privesc într-un termen rezonabil.

3. Încălcarea dreptului la apărare

Recurenta apreciază că dreptul său la apărare a fost încălcat întrucât, având în vedere că au trecut mai mult de 20 de ani între presupusele abateri și adoptarea deciziei finale, a fost privată de dreptul de a prezenta observații în timp util, și anume atunci când încă mai dispunea de documentele care puteau justifica cheltuielile considerate neeligibile de către Comisie.

(¹) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 166).

Recurs introdus la 3 iulie 2013 de Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 19 aprilie 2013 în cauza T-52/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)/Comisia

(Cauza C-380/13 P)

(2013/C 260/60)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (reprezentanți: N. Morais Sarmento și L. Pinto Monteiro, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea în totalitate a hotărârii pronunțate de Tribunal;
- anularea în totalitate a deciziei atacate și
- obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Nerespectarea unui termen rezonabil pentru adoptarea unei decizii

1. Intervenția prescripției

Recurenta apreciază că decizia atacată a fost adoptată după expirarea termenului de prescripție de 4 ani stabilit la articolul 3 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 (¹). Chiar dacă ar fi intervenit o eventuală întrerupere a termenului de prescripție, a fost depășit dublul termenului de prescripție fără ca

vreo decizie să fi fost adoptată, potrivit dispozițiilor articolului 3 alineatul (1) al patrulea paragraf din regulamentul menționat. Întrucât termenul stabilit a fost depășit, trebuie să se considere că decizia atacată este nelegală și nu poate fi executată.

2. Încălcarea principiului securității juridice

Recurenta consideră că faptul că Comisia a lăsat să treacă mai mult de 20 de ani între presupusele abateri și adoptarea deciziei atacate constituie o încălcare a principiului securității juridice. Acest principiu fundamental al dreptului Uniunii Europene prevede că orice persoană are dreptul ca instituțiile Uniunii să trateze aspectele care o privesc într-un termen rezonabil.

3. Încălcarea dreptului la apărare

Recurenta apreciază că dreptul său la apărare a fost încălcat întrucât, având în vedere că au trecut mai mult de 20 de ani între presupusele abateri și adoptarea deciziei finale, a fost privată de dreptul de a prezenta observații în timp util, și anume atunci când încă mai dispunea de documentele care puteau justifica cheltuielile considerate neeligibile de către Comisie.

(¹) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 166).

Recurs introdus la 3 iulie 2013 de Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 19 aprilie 2013 în cauza T-53/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)/Comisia

(Cauza C-381/13 P)

(2013/C 260/61)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (reprezentanți: N. Morais Sarmento și L. Pinto Monteiro, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea în totalitate a hotărârii pronunțate de Tribunal;
- anularea în totalitate a deciziei atacate și

— obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Nerespectarea unui termen rezonabil pentru adoptarea unei decizii

1. Intervenția prescripției

Recurenta consideră că decizia atacată a fost adoptată după expirarea termenului de prescripție de patru ani prevăzut la articolul 3 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 ⁽¹⁾ al Consiliului. De asemenea, chiar dacă ar fi avut loc o eventuală întrerupere a termenului de prescripție, s-a depășit o perioadă egală cu dublul termenului de prescripție fără să fi fost adoptată o decizie potrivit prevederilor articolului 3 alineatul (1) al patrulea paragraf din regulamentul menționat. Având în vedere prescripția dreptului în cauză, trebuie să se considere că decizia atacată este nelegală și nu poate fi pusă în aplicare.

2. Încălcarea principiului securității juridice

Recurenta consideră că faptul că Comisia a lăsat să treacă mai mult de 20 de ani între momentul la care au avut loc abaterile invocate și cel al adoptării deciziei atacate implică nerespectarea principiului securității juridice. Acest principiu fundamental al ordinii juridice a Uniunii Europene prevede că orice persoană are dreptul ca instituțiile Uniunii să trateze aspectele care o privesc într-un termen rezonabil.

3. Încălcarea dreptului la apărare

Recurenta consideră că i-a fost încălcat dreptul la apărare întrucât, dat fiind că au trecut mai mult de 20 de ani între momentul la care au avut loc abaterile invocate și cel al adoptării deciziei definitive, a fost lipsită de posibilitatea de a prezenta observații în timp util, cu alte cuvinte atunci când încă mai dispunea de documentele care puteau justifica cheltuielile considerate neeligibile de Comisie.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 166).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 5 iulie 2013 — M. G., N. R./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Cauza C-383/13)

(2013/C 260/62)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Reclamanți: M. G.
N. R.

Pârât: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Întrebările preliminare

1. O încălcare de către administrația națională a principiului general al respectării dreptului la apărare, exprimat de asemenea la articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ⁽¹⁾, săvârșită la elaborarea unei decizii de prelungire în sensul articolului 15 alineatul (6) din Directiva 2008/115/CE ⁽²⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de sedere ilegală, implică în mod necondiționat și în toate situațiile ridicarea măsurii de luare în custodie publică?
2. Acest principiu general al respectării dreptului la apărare permite să se procedeze la o evaluare comparativă a intereselor în cadrul căreia, pe lângă gravitatea încălcării respectivului principiu și atingerile aduse intereselor străinului care decurg din aceasta, se ține seama și de interesele statului membru servite de prelungirea măsurii de luare în custodie publică?

⁽¹⁾ JO 2000, C 364, p. 1.

⁽²⁾ JO L 348, p. 98.

Acțiune introdusă la 5 iulie 2013 — Comisia Europeană/Republica Cipro

(Cauza C-386/13)

(2013/C 260/63)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Hetsch, K. Herrmann și M. Patakia, agenți)

Pârâtă: Republica Cipro

Concluziile reclamantei

— declararea faptului că, întrucât nu a adoptat toate actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2009/28/CE ⁽¹⁾ privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE ⁽²⁾ și 2003/30/CE ⁽³⁾ sau, în orice caz, întrucât nu a comunicat astfel de acte Comisiei, Republica Cipro a încălcat obligațiile care îi revin conform articolului 27 alineatul (1) din directiva menționată;

- obligarea Republicii Cipru, conform articolului 260 alineatul (3) TFUE, la plata unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 11 404,80 pentru fiecare zi de întârziere începând cu data pronunțării hotărârii Curții;
- obligarea Republicii Cipru la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE (denumită în continuare „Directiva 2009/28/CE”). Conform articolului 1, directiva stabilește un cadru comun pentru promovarea energiei din surse regenerabile. Aceasta stabilește obiective naționale obligatorii privind ponderea globală a energiei din surse regenerabile în cadrul consumului final brut de energie și ponderea energiei din surse regenerabile utilizată în transporturi. Directiva definește normele referitoare la transferurile statistice între statele membre, la proiectele comune între statele membre și cu țări terțe, la garanțiile de origine, la procedurile administrative, la informare și formare și la accesul energiei din surse regenerabile la rețeaua de energie electrică. Ea stabilește criteriile de durabilitate pentru biocarburanți și biolichide.
2. Conform articolului 27 din Directiva 2009/28/CE, statele membre trebuie să adopte dispozițiile naționale necesare pentru a se conforma directivei până la 5 decembrie 2010 și să comunice Comisiei măsurile pe care le-au adoptat; o astfel de comunicare este inerentă obligației de transpunere a directivelor Uniunii Europene în dreptul intern și obligației de cooperare loială, iar aceasta este confirmată și de articolul 260 alineatul (3) TFUE.
3. În temeiul scrisorilor autorităților cipriote și al măsurilor naționale comunicate, în cursul procedurii precontencioase și înainte de a decide să introducă prezenta acțiune, Comisia a constatat că Republica Cipru nu a adoptat toate actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a adapta pe deplin cadrul juridic național dispozițiilor Directivei 2009/28/CE și a decis să formuleze o acțiune în fața Curții, în conformitate cu articolul 258 TFUE coroborat cu articolul 260 alineatul (3) TFUE, prin care urmărește declararea faptului că Republica Cipru a încălcat obligațiile care rezultă din articolul 27 alineatul (1) din directiva sus-menționată.

(¹) JO L 140, p. 16.

(²) JO L 283, p. 33, Ediție specială, 12/vol. 2, p. 36.

(³) JO L 123, p. 42, Ediție specială, 13/vol. 39, p. 170.

Recurs introdus la 8 iulie 2013 de Republica Elenă împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 17 mai 2013 în cauza T-294/11, Republica Elenă/Comisia Europeană

(Cauza C-391/13 P)

(2013/C 260/64)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Recurentă: Republica Elenă (reprezentant: I. Chalkias, agent)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Admiterea recursului,
- Anularea hotărârii atacate pentru motivele expuse mai precis în cererea introductivă de recurs,
- Obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

- Prin intermediul primului motiv de recurs, privind sectorul uleiului de măsline, Republica Elenă susține că hotărârea atacată este afectată de erori de drept în măsura în care Tribunalul a procedat la o greșită interpretare și aplicare a orientărilor conținute în documentele AGRI/VI/5330/1997, AGRI/17933/2000 și AGRI/61495/2002, în forma în vigoare, întrucât a considerat ameliorarea incontestabilă a sistemului de control în sectorul uleiului de măsline în perioada 2004-2005 în raport cu perioada 2003-2004, ca fiind o încălcare repetată, o slăbiciune recurentă și o deteriorare semnificativă care justifică o majorare a corecției pentru perioada 2004-2005, în timp ce în mod vădit nu era necesară majorarea corecției de la 10 %, impusă pentru perioada 2003-2004, la 15 % pentru perioada 2004-2005, pe motiv de încălcări repetate, având în vedere numeroasele ameliorări (actualizarea constantă a GIS-ului pentru culturile de măsline, ameliorarea controalelor la fața locului și a controalelor încrucișate care dau prilejul constatării unor încălcări și impunerii de sancțiuni) care au imunizat sistemul de control.
- Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs care se referă la sectorul culturilor arabile, Republica Elenă arată că:

1. constituie o încălcare a dreptului Uniunii și a principiului proporționalității, greșita interpretare și aplicare a directivelor de orientare neactualizate în ceea ce privește impunerea de corecții forfetare ale fostei PAC la noua PAC, din moment ce procentajul de corecție forfetară privea regimuri de controale diferite, și

2. motivarea hotărârii Tribunalului este insuficientă în măsura în care compararea datelor LPIS-GIS utilizat pentru declarațiile anului 2007, cu datele noului LPIS-GIS actualizat din 2009, a revelat diferențe și erori minime care nu depășesc 2,4 % și prin urmare, corecția de 5 % este nemotivată, cu atât mai mult cu cât argumentele de fond ale Republicii Elene referitoare la calitatea controalelor administrative încrucișate au fost ignorate.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Barcelona (Spania) la 9 iulie 2013 — Andrés Rabal Cañas/Nexea Gestión Documental S.A., Fondo de Garantía Salarial

(Cauza C-392/13)

(2013/C 260/65)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Social de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamant: Andrés Rabal Cañas

Pârâți: Nexea Gestión Documental S.A., Fondo de Garantía Salarial

Întrebările preliminare

- Noțiunea „concediere colectivă” prevăzută la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Directiva 98/59 ⁽¹⁾, care cuprinde în domeniul său de aplicare toate „concedierile efectuate de un angajator dintr-unul sau mai multe motive, fără legătură cu persoana lucrătorului”, în funcție de pragul numeric stabilit, trebuie interpretată — având în vedere dimensiunea sa comunitară — în sensul că împiedică sau se opune ca norma națională de transpunere să restrângă domeniul de aplicare al acestei noțiuni doar la un anumit tip de încetare, care corespunde unor „motive economice, tehnice, organizatorice sau legate de producție”, astfel cum prevede articolul 51 alineatul 1 din Statutul lucrătorilor?
- În vederea calculării numărului de concedieri care pot fi luate în calcul pentru a stabili posibila aplicabilitate a „concedierii colective”, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 98/59, fie ca o „concediere efectuată de un angajator” [litera (a)], fie ca a „încetarea contractului de muncă care se produce la inițiativa angajatorului dintr-unul sau mai multe motive, fără legătură cu persoana lucrătorului, cu condiția existenței a cel puțin cinci concedieri” [la litera (b)], trebuie luate în calcul cazurile de încetare individuală din motivul expirării contractelor pe durată determinată (expirarea duratei sau realizarea lucrării sau a serviciului) precum cele prevăzute la articolul 49 alineatul 1 litera c) din Statutul lucrătorilor?

- Noțiunea „concedieri colective efectuate în cadrul contractelor de muncă încheiate pe perioade de timp limitate sau pentru sarcini specifice” în sensul normei de neaplicare prevăzute la articolul 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 98/59 se definește exclusiv prin criteriul strict cantitativ de la articolul 1 alineatul (1) litera (a) sau este necesar, în plus, ca motivul de încetare colectivă să rezulte din același context de încadrare în muncă colectivă pentru aceeași durată, serviciu sau lucrare?
- Noțiunea „unitate”, ca „noțiune de drept comunitar” esențială pentru definirea a ceea ce trebuie să se înțeleagă prin „concediere colectivă” în contextul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 98/59 și având în vedere caracterul de normă minimă al directivei în sensul articolului 5 din aceasta, admite o interpretare care să permită ca norma de transpunere în reglementarea internă a statului membru, în cazul Spaniei articolul 51 alineatul 1 din Statutul lucrătorilor, să raporteze domeniul de calcul al pragului numeric exclusiv la ansamblul „întreprinderii”, cu excluderea acelor situații în care — dacă „unitatea” ar fi fost considerată element de referință — ar fi fost depășit pragul numeric prevăzut de dispoziția menționată?

⁽¹⁾ Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective (JO L 225, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 95).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Nejvyšší správní soud (Republica Cehă) la 11 iulie 2013 — Ministerstvo práce a sociálních věcí/Mgr. K. B.

(Cauza C-394/13)

(2013/C 260/66)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Nejvyšší správní soud

Părțile din procedura principală

Recurent: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Intimată: Mgr. K. B.

Întrebările preliminare

- Articolul 76 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității trebuie interpretat în sensul că, în împrejurările speței, în care reclamanta, soțul și copilul acesteia locuiesc în Franța, soțul său lucrează în această țară, centrul lor de interese se află în această țară și reclamanta a primit în întregime în Franța prestația familială PAJE (*prestation d'accueil du jeune enfant*), Republica Cehă este statul competent să acorde o prestație familială-alocație parentală?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 1: Dispozițiile tranzitorii ale Regulamentului (CE) nr. 883/2004 ⁽²⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială trebuie interpretate în sensul că impun Republicii Ceha obligația de a acorda o prestație familială după data de 30 aprilie 2010, deși competența unui stat poate fi influențată, începând cu 1 mai 2010, de noua definiție a reședinței cuprinsă în Regulamentul (CE) nr. 987/2009 ⁽³⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (articolul 22 și următoarele)?
3. În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 1: Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (în special articolul 87) trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele din speță, Republica Cehă este, începând cu data de 1 mai 2010, statul competent să acorde o prestație familială?

⁽¹⁾ JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26.

⁽²⁾ JO L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82.

⁽³⁾ JO L 284, p. 1.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Satakunnan käräjäoikeus (Finlanda) la 12 iulie 2013 — Sähköalojen ammattiliitto ry/Elektrobudowa Spolka Akcyjna

(Cauza C-396/13)

(2013/C 260/67)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Satakunnan käräjäoikeus

Părțile din procedura principală

Reclamant: Sähköalojen ammattiliitto ry

Pârâtă: Elektrobudowa Spolka Akcyjna

Întrebările preliminare

- 1.1. Un sindicat care acționează în interesul lucrătorilor poate invoca direct articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ca izvor de drept împotriva unui prestator de servicii dintr-un alt stat membru, în cazul în care prevederea despre care se pretinde că este contrară articolului 47 (articolul 84 din Codul muncii polonez) este o prevedere pur națională?

- 1.2. În cadrul unei proceduri judiciare având ca obiect creanțele scadente în statul în care este efectuată munca în sensul Directivei 96/71/CE ⁽¹⁾, rezultă din dreptul Uniunii, în special din principiul protecției jurisdicționale efective, consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 din directiva menționată, coroborat cu libertatea de asociere sindicală garantată de articolul 12 din Carta drepturilor fundamentale, rezultă că instanța națională trebuie să lase neaplicată o prevedere din Codul muncii al statului de origine al lucrătorilor, care se opune cesiunii creanțelor salariale către un sindicat din statul în care este efectuată munca în vederea recuperării lor de către acest sindicat, în cazul în care prevederea corespunzătoare a statului în care este efectuată munca permite cesiunea creanței salariale scadente în vederea recuperării sale și prin urmare transmiterea calității procesuale active unui sindicat la care sunt afiliați toți lucrătorii care și-au cesionat creanța în vederea recuperării?

- 1.3. Clauzele Protocolului nr. 30 la Tratatul de la Lisabona trebuie interpretate în sensul că trebuie luate în considerare inclusiv alte instanțele judecătorești naționale decât cele din Polonia sau Regatul Unit, dacă litigiul în discuție prezintă o legătură strânsă cu Polonia și în special dacă legislația aplicabilă contractelor de muncă este cea poloneză? Cu alte cuvinte: protocolul polono-britanic împiedică o instanță judecătorească finlandeză să constate faptul că acte cu putere de lege sau acte administrative, practici sau măsuri administrative adoptate de Polonia încalcă drepturile fundamentale, libertățile și principiile proclamate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene?

- 1.4. Luând în considerare articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul Roma I trebuie interpretat în sensul că interzice aplicarea unei reglementări naționale a unui stat membru care interzice cesiunea de creanțe și de drepturi care rezultă dintr-un raport de muncă?

- 1.5. Articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul Roma I trebuie interpretat în sensul că legislația aplicabilă cesiunii de creanțe rezultate din contractul de muncă este legislația care, potrivit Regulamentului Roma I, este aplicabilă contractului de muncă în discuție, fără să fie relevant faptul dacă prevederile unei alte legislații au de asemenea efecte asupra conținutului unui drept individual?

- 1.6. Articolul 3 din Directiva 96/71 trebuie interpretat în lumina articolelor 56 și 57 TFUE în sensul că noțiunea de salariu minim cuprinde tariful orar de bază în funcție de încadrarea în categorii salariale, salariul garantat pentru munca în acord, indemnizația de concediu, diurna fixă și indemnizația pentru drumul zilnic către locul de muncă (denumită în continuare „indemnizația pentru drumul la muncă”), astfel cum aceste condiții de lucru sunt stabilite în convenția colectivă cu aplicabilitate generală care intră sub incidența anexei la directivă?

- 1.6.1. Articolele 56 și 57 TFUE și/sau articolul 3 din Directiva 96/71/CE trebuie interpretate în sensul că împiedică statele membre, în calitate de așa-numite state gazdă, ca prin reglementările lor naționale (convenția colectivă general valabilă) să impună prestatorilor de servicii din alte state membre obligația de a plăti indemnizația

pentru drumul la muncă și diurnă lucrătorilor detașați pe teritoriul [statului gazdă], ținând cont de faptul că potrivit legislației naționale în cauză se consideră că lucrătorul detașat călătorește în interes de serviciu pe întreaga durată a detașării sale, astfel încât are dreptul indemnizația pentru drumul la muncă și la diurnă?

1.6.2. Articolele 56 și 57 TFUE și/sau articolul 3 din Directiva 96/71/CE trebuie interpretate în sensul că împiedică o instanță națională să refuze recunoașterea unei eventuale încadrări a lucrătorilor în categorii salariale create și aplicate de o societate dintr-un alt stat membru în statul său de origine, dacă o astfel de încadrare a fost efectuată?

1.6.3. Articolele 56 și 57 TFUE și/sau articolul 3 din Directiva 96/71/CE trebuie interpretate în sensul că permit unui angajator dintr-un alt stat membru să stabilească în mod valabil și obligatoriu pentru instanța din statul în care este efectuată munca, încadrarea lucrătorilor în categorii salariale, în cazul în care într-o convenție colectivă cu aplicabilitate generală din statul în care este efectuată munca se prevede o altă încadrare în categorii salariale din punctul de vedere al rezultatului final, sau poate statul membru gazdă în care au fost detașați lucrătorii prestatorului de servicii originar din celălalt stat membru să îi impună prestatorului de servicii să respecte prevederile privind încadrarea lucrătorilor în categoriile salariale?

1.6.4. La interpretarea în lumina articolelor 56 și 57 TFUE a articolului 3 din Directiva 96/71/CE trebuie să se considere cazarea pe care trebuie să o suporte angajatorul în temeiul convenției colective menționate la întrebarea preliminară 1.6, precum și tichetele de masă pe care prestatorul de servicii provenit dintr-un alt stat membru le acordă în temeiul contractului de muncă ca fiind o despăgubire pentru cheltuielile efectuate în urma detașării sau acestea sunt incluse în noțiunea de salariu minim în sensul articolului 3 alineatul (1) din directivă?

1.6.5. Prevederile articolului 3 din Directiva 96/71/CE coroborate cu cele ale articolele 56 și 57 TFUE trebuie interpretate în sensul că trebuie să se considere că o convenție colectivă cu aplicabilitate generală a statului membru în care este efectuată munca trebuie considerată justificată pe motive de ordine publică în cadrul interpretării întrebării privind plata în acord, despăgubirea pentru timpul de drum și diurna?

A acțiune introdusă la data de 17 iulie 2013 — Comisia Europeană/România

(Cauza C-405/13)

(2013/C 260/68)

Limba de procedură: româna

Părțile

Reclamanta: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Hetsch, O. Beynet, L. Nicolae, agenți)

Pârâtă: România

Concluziile reclamantei

— să constate că prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma prevederilor articolului 2 punctul 1, articolului 3 alineatul (5) litera b), precum și alineatelor (7), (8) și alineatului (9) litera c) ale aceluiași articol, articolului 5, articolului 7 alineatul (4), articolului 9 alineatele (l)-(7), articolului 10 alineatele (2) și (5), articolului 11 alineatul (8), articolului 13 alineatul (4) și alineatului (5) litera b), articolului 16 alineatele (1) și (2), articolului 25 alineatul (1), articolului 26 alineatul (2) litera c), articolului 31 alineatul (3), articolului 34 alineatul (2), articolului 37 alineatul (1) literele k), p) și q), alineatului (3) literele b) și d) și alineatelor (10)-(12), articolului 38 alineatul (1), articolului 39 alineatele (1), (4) și (8) și anexei I punctul 1 din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE⁽¹⁾, sau, în orice caz, pentru că nu a comunicat aceste măsuri Comisiei, România și-a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul articolului 49 alineatul (1) din această directivă;

— să oblige România, în conformitate cu prevederile articolului 260 alineatul (3) din Tratatul FUE, la plata unor penalități pe zi de întârziere pentru încălcarea obligației de comunicare a tuturor măsurilor de transpunere a Directivei 2009/72/CE în cuantum de 30 228,48 euro pe zi de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză;

— să condamne România la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul pentru transpunerea directivei în dreptul intern a expirat la 3 martie 2011.

⁽¹⁾ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 29).

⁽¹⁾ JO L 211, p. 55.

Acțiune introdusă la data de 17 iulie 2013 — Comisia Europeană/România

(Cauza C-406/13)

(2013/C 260/69)

Limba de procedură: româna

Părțile

Reclamanta: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Hetsch, O. Beynet, L. Nicolae, agenți)

Pârâtă: România

Concluziile reclamantei

- să constate că prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma prevederilor articolului 3 alineatele (3) și (4), articolului 4 alineatul (2), articolului 8, articolului 9 alineatele (1)-(7), articolului 10 alineatele (2) și (5), articolului 13 alineatele (1) și (5), articolului 14 alineatul (4) și alineatul (5) litera b), articolului 16 alineatul (1), articolului 25 alineatul (5), articolului 36 alineatul (9) al treilea paragraf, articolului 41 alineatul (1) literele d), g) și q), alineatului (3) literele b) și d), alineatului (6) literele a) și c), precum și alineatelor (10)-(12) ale aceluiași articol, articolului 42 alineatul (1), articolului 43 alineatele (1), (4) și (8), articolului 48, precum și anexei I punctul 1 din Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE⁽¹⁾, sau, în orice caz, pentru că nu a comunicat aceste măsuri Comisiei, România și-a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul articolului 54 alineatul (1) din această directivă;
- să oblige România, în conformitate cu prevederile articolului 260 alineatul (3) din Tratatul FUE, la plata unor penalități pe zi de întârziere pentru încălcarea obligației de comunicare a tuturor măsurilor de transpunere a Directivei 2009/73/CE în quantum de 30 228,48 euro pe zi de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză;
- să condamne România la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul pentru transpunerea directivei în dreptul intern a expirat la 3 martie 2011.

⁽¹⁾ JO L 211, p. 94.

Recurs introdus la 19 iulie 2013 de Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 14 mai 2013 în cauza T-249/11, Sanco/OAPI — Marsalman (reprezentarea unui pui)

(Cauza C-411/13 P)

(2013/C 260/70)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) (reprezentanți: J. Crespo Carrillo și A. Folliard-Monguiral, în calitate de agenți)

Cealaltă parte din procedură: Sanco, SA

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

- Anularea hotărârii atacate;
- pronunțarea unei noi hotărâri pe fond, respingând acțiunea formulată împotriva deciziei atacate, sau trimiterea cauzei spre judecare la Tribunal;
- obligarea reclamantei în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Tribunalul a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera b) din Regulamentul privind marca comunitară⁽¹⁾ întrucât s-a întemeiat pe o interpretare eronată a domeniului de aplicare al serviciilor acoperite de marca solicitată în cadrul clasificării de la Nisa. Analiza similitudinii produselor și a serviciilor este eronată, în măsura în care Tribunalul nu a ținut seama de faptul că serviciile acoperite de marca solicitată exclud din domeniul lor de aplicare activitățile pe care un operator le oferă pe cont propriu cu privire la propriile produse. Aspectul dacă astfel de servicii trebuie, în sensul clasificării de la Nisa, să fie furnizate pentru terți este o problemă de drept care trebuie clarificată de Curte.
2. Tribunalul a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera b) din Regulamentul privind marca comunitară atunci când a examinat caracterul complementar al produselor și serviciilor în funcție de importanța pe care produsul sau serviciul o are „pentru cumpărarea” altor produse sau servicii, în percepția publicului relevant. Tribunalul a omis să examineze dacă acel caracter complementar al produselor sau serviciilor se întemeiază pe o interacțiune care face ca utilizarea acestora împreună să fie, din punct de vedere strict obiectiv, necesară sau de dorit.
3. Tribunalul a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera b) din Regulamentul privind marca comunitară atunci când a conchis că anumite produse sau servicii complementare

sunt în mod automat similare, chiar dacă este vorba despre un nivel scăzut de similitudine, fără să verifice dacă diferențele care rezultă din alți factori nu sunt de natură să neutralizeze acest caracter complementar.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (versiune codificată) (JO L 78, p. 1).

Recurs introdus la 26 iulie 2013 de Regatul Spaniei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 29 mai 2013 în cauza T-384/10, Regatul Spaniei/Comisia Europeană

(Cauza C-429/13 P)

(2013/C 260/71)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Regatul Spaniei (reprezentanți: A. Rubio González, agent)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurentului

— admiterea în orice caz a recursului și anularea în parte a Hotărârii Tribunalului din 29 mai 2013 în cauza T-384/10, Regatul Spaniei/Comisia Europeană;

— anularea în parte, în condițiile indicate, a Deciziei C(2010) 4147 a Comisiei din 30 iunie 2010 de reducere a contribuției financiare acordate în cadrul Fondului de coeziune următoarelor (grupuri de) proiecte: „Aprovizionarea cu apă a populației care locuiește în bazinul hidrografic al fluviului Guadiana: regiunea Andévalo” (2000.ES.16.C.PE.133), „Asanarea și epurarea bazinului Guadalquivir: Guadaira, Aljarafe și EE NN PP din Guadalquivir” (2000.16.C.PE.066) și „Aprovizionarea cu apă a sistemelor intercomunale din provinciile Granada și Málaga” (2002.ES.16.C.PE.061);

— în orice caz, obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Eroare de drept privind noțiunea de lucrare, pentru motivul că Tribunalul a apreciat că orice rețea constituie o singură lucrare în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 93/37/CEE (¹) a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări.

Hotărârea atacată se îndepărtează de jurisprudența reprezentată de Hotărârea din 5 octombrie 2000, Comisia/Franța (C-16/98, Rec., p. I-8315), în sensul că nu ia în considerare necesitatea unei continuități geografice a ansamblului lucrărilor și a interdependenței acestora, cu alte cuvinte necesitatea unei interconectări pentru furnizarea serviciului.

(¹) JO L 199, p. 54.

TRIBUNALUL

Ordonanța Tribunalului din 4 iulie 2013 — Just Music Fernsehbetriebs/OAPI — France Télécom (Jukebox)

(Cauza T-589/10) ⁽¹⁾

(„Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Decădere din
drepturile asupra mărcii comunitare anterioare —
Nepronunțare asupra fondului”)

(2013/C 260/72)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Just Music Fernsehbetriebs GmbH (Landshut, Germania) (reprezentant: T. Kaus, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant): P. Geroulakos, agent)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului: France Télécom (Paris, Franța) (reprezentant: C. Bertheux Scotte, avocat)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 14 octombrie 2010 (cauza R 1408/2009-1), privind o procedură de opoziție între France Télécom și Just Music Fernsehbetriebs GmbH

Dispozitivul

1. Constată că nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului.
2. Atât Just Music Fernsehbetriebs GmbH, cât și France Télécom suportă propriile cheltuieli de judecată și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele) (OAPI).

⁽¹⁾ JO C 72, 5.3.2011.

Ordonanța Tribunalului din 8 iulie 2013 — Nutrichem Diät + Pharma/OAPI — Gervais Danone (Active)

(Cauza T-414/11) ⁽¹⁾

(„Marcă comunitară — Opoziție — Retragerea opoziției —
Nepronunțare asupra fondului”)

(2013/C 260/73)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Nutrichem Diät + Pharma GmbH (Roth, Germania) (reprezentanți: D. Jochim și R. Egerer, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentanți: inițial K. Klüpfel, ulterior D. Walicka, agenți)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului: Compagnie Gervais Danone (Levallois Perret, Franța) (reprezentant: M. de Justo Bailey, avocat)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 4 mai 2011 (cauza R 683/2010-1), privind o procedură de opoziție între Nutrichem Diät + Pharma GmbH și Compagnie Gervais Danone

Dispozitivul

1. Constată că nu mai este necesară pronunțarea asupra fondului.
2. Atât reclamanta, cât și intervenienta suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de pârât.

⁽¹⁾ JO C 298, 8.10.2011.

**Ordonanța președintelui Tribunalului din 5 iulie 2013 —
Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Comisia**

(Cauza T-309/12 R)

(„Măsuri provizorii — Plata unor contribuții către o asociație
de drept public — Ajutoare de stat — Obligație de recuperare
— Cerere de suspendare a executării — Urgență”)

(2013/C 260/74)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg (Rivenich, Germania) (reprezentant: A. Kerkmann, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: R. Sauer și T. Maxian Rusche, agenți)

Interveniente în susținerea pârâtei: Saria Bio Industries AG & Co. KG (Selm, Germania), SecAnim GmbH (Lünen, Germania), și Knochen- und Fett-Union (KFU) GmbH (Selm) (reprezentanți: U. Karpenstein și C. Johann, avocați)

Obiectul

Cerere de suspendare a executării Deciziei (2012/485/UE) Comisiei din 25 aprilie 2012 privind ajutorul de stat SA.25051 (C-19/10) (ex NN 23/10) acordat de Germania în favoarea întreprinderii Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg (JO L 236, p. 1)

Dispozitivul

1. Respinge cererea de măsuri provizorii.
2. Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

**Ordonanța președintelui Tribunalului din 17 iulie 2013 —
Borghesio/Parlamentul European**

(Cauza T-336/13 R)

(„Măsuri provizorii — Parlamentul European — Act de
excludere a unui deputat din grupul său politic — Cerere de
suspendare a executării — Inadmisibilitate vădită a acțiunii
principale — Inadmisibilitatea cererii — Lipsa urgenței”)

(2013/C 260/75)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Mario Borghesio (Torino, Italia) (reprezentant: H. Laquay, avocat)

Pârât: Parlamentul European (reprezentanți: N. Lorenz, N. Görlitz și M. Windisch, agenți)

Obiectul

Cerere de suspendare a executării actului Parlamentului European, având forma unei declarații a președintelui său făcute în ședința plenară din 10 iunie 2013, potrivit căruia reclamantul are, începând cu data de 3 iunie 2013, calitatea de deputat neafiliat și este, așadar, exclus din grupul politic „Europa Libertății și Democrației” începând cu această dată

Dispozitivul

1. Respinge cererea de măsuri provizorii.
2. Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

**Acțiune introdusă la 27 iunie 2013 — Groupe Léa
Nature/OAPI — Debonaire Trading (SO'BiO etic)**

(Cauza T-341/13)

(2013/C 260/76)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Groupe Léa Nature (Périgny, Franța) (reprezentant: S. Arnaud, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Debonaire Trading Internacional, Lda (Funchal, Portugalia)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- Declararea admisibilității cererii;
- Anularea Deciziei R 203/2011-1 a Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 26 martie 2013, notificată la 18 aprilie 2013.
- Obligarea atât a Debonaire Trading Internacional, Lda cât și a OAPI la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața Tribunalului

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamanta

Marca comunitară vizată: marca verbală „SO'Bio etic” pentru produse din clasele 3, 24 și 25 — cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 6 827 281

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura opoziției: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca sau semnul invocat: marca verbală comunitară și din Regatul Unit „SO...?” et al., înregistrată pentru produse din clasele 3 și 25

Decizia diviziei de opoziție: Respinge opoziția

Decizia camerei de recurs: Anulează decizia atacată și respinge cererea de înregistrare a mărcii comunitare în ceea ce privește toate produsele desemnate în clasele 3 și 25

Motivele invocate: Încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (5) din Regulamentul privind marca comunitară.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat: semnul neînregistrat „FUNNY BANDS” pentru diferite produse și servicii și activități.

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului.

Acțiune introdusă la 28 iunie 2013 — Out of the blue/OAPI — Dubois și alții (FUNNY BANDS)

(Cauza T-344/13)

(2013/C 260/77)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Out of the blue (Lilienthal, Germania) (reprezentanți: G. Hasselblatt și D. Kipping, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Frédéric Dubois și alții (Lasne, Belgia)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- Anularea deciziei Camerei a doua de recurs din 4 aprilie 2013, cauza R 542/2012-2;
- obligarea OAPI la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă;
- în cazul în care domnul Dubois intervine în cadrul prezentei proceduri, obligarea intervenientului la plata propriilor cheltuieli de judecată.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Marca comunitară vizată: marca verbală care conține elementul verbal „FUNNY BANDS” pentru produse și servicii din clasele 14, 17 și 35 — Cererea de înregistrare a mărcii comunitare nr. 9 350 794.

Acțiune introdusă la 4 iulie 2013 — Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks/Comisia

(Cauza T-354/13)

(2013/C 260/78)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks e.V. (Berlin, Germania) (reprezentanți: I. Jung, M. Teworte-Vey, A. Renvert și J. T. Saatkamp, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei pârâtei din 8 aprilie 2013 în cazul „Kołocz śląski/Kołacz śląski” — Schlesischer Streuselkuchen [Ares (2013) 619104 — 10 aprilie 2013].

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive.

1. Primul motiv întemeiat pe un temei juridic eronat.

— Reclamanta susține că pârâta și-a întemeiat în mod eronat în drept decizia privind cererea reclamantei de anulare a înregistrării „Kołocz śląski/Kołacz śląski” ca indicație geografică protejată pe Regulamentul (EU) nr. 1151/2012⁽¹⁾, în versiunea în vigoare la momentul adoptării deciziei, în loc de Regulamentul (CE) nr. 510/2006⁽²⁾, în vigoare la momentul formulării cererii reclamantei. În acest fel, pârâta a încălcat principiul *tempus regit actum*.

— Reclamanta invocă în continuare că cererea de anulare a înregistrării este, potrivit Regulamentului nr. 510/2006, admisibilă și întemeiată. În acest context, reclamanta constată, printre altele, că ar exista două motive de anulare în sensul articolului 12 alineatul (2) din Regulamentul nr. 510/2006 [în cazul denumirii în litigiu, este vorba despre o mențiune generică în sensul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006; zona geografică a Sileziei ar fi în mod eronat delimitată în caietul de sarcini] și că o interpretare și o aplicare diferite ale acestei dispoziții ar aduce atingere drepturilor întreprinderilor de panificație din Republica Federală Germania.

2. Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea Regulamentului nr. 1151/2012.

— Reclamanta susține că cererea ar fi admisibilă și întemeiată, chiar dacă decizia s-ar întemeia pe Regulamentul nr. 1151/2012.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1151/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 noiembrie 2012 privind sistemele din domeniul calității produselor agricole și alimentare (JO L 343, p. 1, rectificare în JO L 55, 27.2.2013, p. 27).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114).

Acțiune introdusă la 4 iulie 2013 — easyJet Airline/Comisia

(Cauza T-355/13)

(2013/C 260/79)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: easyJet Airline Co. Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: M. J. Werner și R. Marian, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

— Anularea Deciziei C(2013) 2727 final a Comisiei din 3 mai 2013 în cazul COMP/39.869 — easyJet/Schiphol, și

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive.

1. Primul motiv întemeiat pe faptul că decizia atacată este afectată de o eroare de drept [interpretarea eronată a dispozițiilor articolului 13 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului ⁽¹⁾] combinată cu o eroare vădită de apreciere (concluzia eronată potrivit căreia procedura națională din Țările de Jos era echivalentă cu o soluționare a cauzei de către o autoritate națională de concurență).

2. Al doilea motiv întemeiat pe faptul că decizia atacată încalcă o normă fundamentală de procedură, în măsura în care aceasta nu conține o motivare corespunzătoare a respingerii. În plus, Comisia nu a luat în considerare toate elementele de fapt și de drept supuse atenției sale de reclamantă.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

Acțiune introdusă la 5 iulie 2013 — European Space Imaging/Comisia

(Cauza T-357/13)

(2013/C 260/80)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: European Space Imaging GmbH (München, Germania) (reprezentant: W. Trautner, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei comunicate prin scrisoarea din 5 iunie 2013 privind anularea procedurii restrânse;

— anularea deciziei comunicate prin scrisoarea din 5 iunie 2013 de a efectua o nouă atribuire a contractului prin intermediul unei proceduri deschise;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive.

1. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

— Reclamanta susține că, prin anularea procedurii de atribuire a contractului privind furnizarea de date de teledetecție satelitară și prestare de servicii conexe în vederea susținerii controalelor efectuate în cadrul politicii agricole comune (JO 2012/S 183–299769), Comisia a încălcat principiul proporționalității consacrat la articolul 89 alineatul (1) din Regulamentul financiar⁽¹⁾. În acest context, reclamanta afirmă în special că modul în care a acționat Comisia este contrar principiului general potrivit căruia anularea unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice trebuie să fie o măsură adoptată în ultimă instanță („ultima ratio”). Reclamanta consideră că Comisia ar fi trebuit să invite candidații să depună oferte concrete înainte de a putea stabili că nu fusese efectiv prezentată nicio ofertă avantajoasă din punct de vedere economic.

2. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului transparenței

— În cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că, prin faptul că a refuzat să comunice informații concrete care să motiveze anularea procedurii de atribuire a contractului de achiziții publice, Comisia a încălcat principiul transparenței consacrat la articolul 89 alineatul (1) din Regulamentul financiar. În special, reclamanta susține că este imposibil să verifice dacă motivele invocate sunt efectiv aplicabile. În plus, potrivit acesteia, caracterul extrem de specializat al pieței ofertanților în domeniul furnizării de date de teledetecție satelitară face ca numărul ofertanților potențiali să fie foarte limitat. Reclamanta critică faptul că, înainte de a decide să anuleze procedura de atribuire a contractului de achiziții publice, Comisia nu a indicat că exista posibilitatea anulării procedurii în cazul în care nu se atingeau un anumit număr de candidați.

(¹) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198).

Acțiune introdusă la 8 iulie 2013 — VECCO și alții/Comisia

(Cauza T-360/13)

(2013/C 260/81)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-Verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) (Memmingen, Germania) și 185 alții (reprezentanți: C. Mereu și K. Van Maldegem, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantii solicită Tribunalului:

- declararea acțiunii admisibilă și întemeiată;
- constatarea că Regulamentul (UE) nr. 348/2013 al Comisiei din 17 aprilie 2013 de modificare a anexei XIV la Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice („REACH”) (JO L 108, p. 1) este în parte nelegal în măsura în care se întemeiază pe o eroare vădită de apreciere și în măsura în care încalcă articolul 58 alineatul (2) din REACH, principiul proporționalității și dreptul la apărare (inclusiv principiile buneii administrări și excelenței consilierii științifice);
- anularea în parte a Regulamentului (UE) nr. 348/2013 al Comisiei, în măsura în care, în anexa la acesta, punctul 19, coloana a cincea, la titlul „Utilizări (categorii de utilizări) exceptate”, nu prevede următoarea exceptare: „utilizarea trioxidului de crom în vederea producerii în soluție apoasă, respectând astfel valoarea de expunere maximă de 5μg/m³ (sau 0.005 mg/m³)” ori o terminologie similară având scopul de a exclude din domeniul de aplicare al actului atacat „utilizarea de trioxid de crom în procesele de galvanizare, de gravare, de electropolizare sau în alte procese și tehnologii de tratament al suprafeței, precum și de amestecare”, ori termeni utilizați în acest sens;
- obligarea părții adverse să modifice Regulamentul (UE) nr. 348/2013 al Comisiei pentru a se conforma hotărârii Tribunalului și
- obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantii invocă patru motive.

1. Prin intermediul primului motiv, reclamantii susțin că Regulamentul (UE) nr. 348/2013 al Comisiei este nelegal în măsura în care se întemeiază pe o serie de erori vădite de apreciere și că trebuie anulat, în măsura în care nu prevede o dispensă de autorizare în ceea ce privește utilizarea trioxidului de crom în industria cromajului.
2. Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamantii susțin că Regulamentul (UE) nr. 348/2013 al Comisiei se întemeiază pe o apreciere subiacentă a riscului profesional legat de utilizarea trioxidului de crom în industria cromajului, care este greșită științific și juridic.
3. Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamantii susțin că Regulamentul (UE) nr. 348/2013 al Comisiei încalcă articolul 58 alineatul (2) din REACH și principiul proporționalității.

4. Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamantii susțin că nu au obținut accesul la documentele esențiale care au servit drept temei pentru Regulamentul (UE) nr. 348/2013 al Comisiei și că, prin urmare, pârâta ar fi încălcat dreptul la apărare al reclamantilor, precum și principiile buneii administrări și excelenței consilierii științifice.

Acțiune introdusă la 9 iulie 2013 — Menelaus/OAPI — Garcia Mahiques (VIGOR)

(Cauza T-361/13)

(2013/C 260/82)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Menelaus BV (Amsterdam, Țările de Jos) (reprezentanți: A. von Mühlendahl și H. Hartwig, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: V. Garcia Mahiques (Jesus Pobre, Spania), F. Garcia Mahiques (Jesus Pobre, Spania)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei Camerei a doua de recurs a pârâtului din 23 aprilie 2013 în cauza R 88/2012-2, în măsura în care prin aceasta a fost anulată decizia diviziei de anulare a Oficiului din 11 noiembrie 2011 în cauza C-5061;
- respingerea căii de atac formulate de cealaltă parte împotriva deciziei diviziei de anulare din 10 noiembrie 2011 în cauza C-5061;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de reclamantă în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs;
- în cazul în care cealaltă parte intervine în prezenta cauză, obligarea domnului Vicente Garcia Mahiques și a domnului Felipe Garcia Mahiques la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de reclamantă în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară înregistrată care a făcut obiectul unei cereri de declarare a nulității: marca verbală „VIGOR” — înregistrarea comunitară nr. 4 386 371.

Titularul mărcii comunitare: reclamanta.

Partea care solicită declararea nulității mărcii comunitare: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Motivarea cererii de declarare a nulității: motivele cererii de declarare a nulității au fost cele prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (b) coroborat cu articolul 53 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului.

Decizia diviziei de anulare: respinge cererea de declarare a nulității.

Decizia camerei de recurs: admite în parte calea de atac, anulează decizia atacată în măsura în care prin aceasta s-a respins cererea de declarare a nulității în privința anumitor bunuri din clasa 21 și respinge în rest calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea Normei 22 alineatul (4) și a Normelor 79-82 din Regulamentul nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (RMC), a articolului 57 alineatul (2) RMC coroborat cu articolul 15 alineatul (1) litera (a) RMC, a articolului 57 alineatul (2) RMC coroborat cu articolul 15 alineatul (1) litera (a) RMC și cu articolul 75 RMC, a articolului 56 alineatul (1) litera (b) coroborat cu articolul 41 alineatul (1) RMC, a articolului 57 alineatele (2) și (3) și a articolului 76 alineatul (2) coroborat cu Normele 40 și 22 din Regulamentul nr. 2868/95.

Acțiune introdusă la 12 iulie 2013 — Mocek și Wenta/OAPI — Lacoste (KAJMAN)

(Cauza T-364/13)

(2013/C 260/83)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamante: Eugenia Mocek (Chojnice, Polonia) și Jadwiga Wenta (Chojnice, Polonia) (reprezentant: K. Grala, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Lacoste SA (Paris, Franța)

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 10 mai 2013 în cauza R 2466/2010-4 și acordarea protecției mărcii a cărei înregistrare se solicită pentru toate produsele vizate în cererea de înregistrare;

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața Tribunalului, inclusiv cheltuielile de judecată ale reclamantelor, precum și a cheltuielilor necesare efectuate de reclamante în cadrul procedurii în fața camerei de recurs.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamantele.

Marca comunitară vizată: marca figurativă în culorile verde, alb și gri care conține elementul verbal „KAJMAN” situat între spatele și capul unui crocodil pentru produse și servicii din clasele 18, 20, 22, 25 și 36 — înregistrarea mărcii comunitare nr. 5 686 845.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura opoziției: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Marca sau semnul invocat: marca comunitară figurativă în culorile alb și negru care reprezintă un crocodil și marca verbală „CROCODILE” pentru produse și servicii din clasele 16, 18, 20, 24, 25 și 36.

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția în totalitate.

Decizia camerei de recurs: anulează decizia atacată în măsura în care opoziția fusese respinsă pentru anumite produse din clasele 18 și 25 și respinge cererea de înregistrare a mărcii comunitare contestate pentru aceste produse.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului.

Acțiune introdusă la 15 iulie 2013 — Republica Polonă/Comisia Europeană

(Cauza T-367/13)

(2013/C 260/84)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Republica Polonă (reprezentant: B. Majczyna, agent)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

— Anularea Deciziei de punere în aplicare a Comisiei din 2 mai 2013 2013/214/UE [notificată cu numărul C(2013) 2436] de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli contractate de statele membre în cadrul secțiunii Garantare a Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și în cadrul Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) ⁽¹⁾, în

măsura în care s-au exclus de la finanțarea de către Uniunea Europeană cheltuielile contractate de agenția de plăți acreditată a Republicii Polone, în cuantum de 8 292 783,94 euro, precum și în cuantum de 71 610 559,39 euro;

— obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive.

1. Primul motiv întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1258/1999 și a articolului 31 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1290/2005, întrucât corecția financiară a fost efectuată în temeiul unor constatări de fapt eronate și al unei interpretări juridice greșite, în pofida faptului că cheltuielile au fost contractate de administrația poloneză în conformitate cu dispozițiile Uniunii Europene

În cadrul acestui motiv, reclamanta susține că, potrivit poziției Comisiei, corecția financiară a fost aplicată ca urmare a cinci pretinse neregularități legate de îndeplinirea măsurii „Ajutorul pentru agricultura de semisubzistență”. Prima neregularitate a privit o încălcare a pretinsei cerințe ca beneficiarul să utilizeze cel puțin 50 % din fonduri pentru desfășurarea unor activități de restructurare. Cea de a doua neregularitate a privit lipsa unui control încrucișat al crescătorilor de animale în contextul controlului administrativ al corectitudinii informațiilor referitoare la pragul dimensiunii economice (PDE) precizat de agricultor în cererea inițială. Cea de a treia neregularitate a privit o încălcare a pretinsei cerințe de a efectua o inspecție la fața locului în cursul primului an al perioadei în care se pune în aplicare programul. Cea de a patra neregularitate, potrivit Comisiei, constă în lipsa unei legături adecvate între obiectivele intermediare și nevoile exploatației agricole. În sfârșit, cea de a cincea neregularitate a privit o încălcare a pretinsei cerințe de a furniza o definiție cantitativă a obiectivelor intermediare. Reclamanta contestă interpretarea dată de Comisie temeiului juridic și constatarea situației de fapt efectuată de aceasta în raport cu pretinsele neregularități menționate mai sus.

2. Al doilea motiv întemeiat pe o încălcare a cerințelor esențiale de formă ca urmare a aplicării unei metode de corecție financiară care este vădit contrară articolului 7 alineatul (4) al patrulea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1256/1999 și articolului 31 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1290/2005, coroborate cu Orientările nr. VI/5330/97

Reclamanta susține în această privință că metoda de calculare a corecției adoptată de Comisie este contrară legislației Uniunii Europene și este de asemenea incompatibilă cu Orientările nr. VI/5330/97. În plus, reclamanta arată că procedura bilaterală a împiedicat autoritățile poloneze să efectueze vreo verificare a aprecierii neregularităților constatate, având în vedere că Comisia a realizat evaluarea doar după finalizarea procedurii bilaterale. Prin urmare, reclamanta susține că corecția financiară a fost aplicată de Comisie într-un mod care a afectat semnificativ procedura de închidere a conturilor.

3. Al treilea motiv întemeiat pe încălcarea articolului 296 al doilea paragraf TFUE pentru motivul că decizia contestată nu este suficient de motivată

Reclamanta critică Comisia pentru motivul că autoritățile poloneze nu au fost implicate suficient în procesul de adoptare a deciziei contestate, având în vedere că poziția de principiu a Comisiei a fost prezentată doar după consultarea bilaterală. Comisia nu a prezentat nicio probă și nu a furnizat motive în susținerea constatărilor sale în drept și în fapt care au determinat aplicarea corecției financiare.

(¹) JO L 123, p. 11.

Acțiune introdusă la 16 iulie 2013 — Boehringer Ingelheim International/OAPI — Lehning entreprise (ANGIPAX)

(Cauza T-368/13)

(2013/C 260/85)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Boehringer Ingelheim International GmbH (Ingelheim am Rhein, Germania) (reprezentanți: V. von Bomhard și D. Slopek, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Lehning entreprise SARL (Sainte Barbe, Franța)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei Camerei a cincea de recurs a OAPI din 29 aprilie 2013 în cauza R 571/2012-5 în măsura în care a admis înregistrarea mărcii ANGIPAX pentru produse farmaceutice și veterinare și preparate pentru sănătate și pentru îngrijire medicală; fungicide; substanțe dietetice de uz medical; dezinfectanți; pansamente chirurgicale și materiale pentru pansamente; materiale pentru plombarea dinților; preparate pentru distrugerea paraziților; alimente pentru sugari și
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată sau — în cazul în care cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs intervine în interesul pârâtului — obligarea în solidar a pârâtului și a intervenientului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Marca comunitară vizată: marca verbală „ANGIPAX” pentru produse din clasa 5 — cerere de înregistrare a unei mărci comunitare nr. 8 952 401.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat: marca verbală „ANTISTAX” — înregistrată sub nr. 2 498 343 pentru produse din clasele 3, 5, 28 și 30.

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția în întregime.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

Acțiune introdusă la 18 iulie 2013 — Versorgungswerk der Zahnärztekammer Schleswig Holstein/BCE

(Cauza T-376/13)

(2013/C 260/86)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Versorgungswerk der Zahnärztekammer Schleswig Holstein (Kiel, Germania) (reprezentant: O. Hoepner, avocat)

Pârâtă: Banca Centrală Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei pârâtei din 16 aprilie 2013, în versiunea Deciziei din 22 mai 2013 (LS/MD/13/313), în măsura în care prin aceasta s-a respins cererea de acces la anexele A și B la „Exchange Agreement dated 15. February 2012 among the Hellenic Republic and the European Central Bank and the Eurosystem NBCs listed herein”;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive.

1. Primul motiv întemeiat pe nelegalitatea temeiniciei deciziei

Reclamanta critică faptul că, prin adoptarea deciziei BCE/2011/6 (¹), Banca Centrală Europeană a extins în mod material, fără autorizarea necesară, categoria motivelor de refuz prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Decizia BCE/2004/3 (²).

2. Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea normelor fundamentale de procedură

În cadrul acestui motiv, reclamanta invocă faptul că decizia atacată ar încălca norme fundamentale de procedură. În această privință, ea precizează că, ținând seama de articolul 41 alineatul (2) litera (c) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cerințele privind obligația de motivare prevăzută la articolul 296 alineatul (2) TFUE ar trebui să fie foarte stricte și că expunerea de motive a părții din decizia atacată nu îndeplinește cerințele impuse de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

3. Al treilea motiv întemeiat încălcarea dreptului material

În cadrul acestui motiv, reclamanta invocă o încălcare a dreptului material, întrucât, ca urmare a motivării sale insuficiente, decizia atacată încalcă dreptul de acces al reclamantei la documente prevăzute la articolul 42 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și la articolul 15 alineatul (3) TFUE. În plus, refuzul de acces se dovedește a fi disproportionat.

- (¹) 2011/342/UE: Decizia Băncii Centrale Europene din 9 mai 2011 de modificare a Deciziei BCE/2004/3 privind accesul public la documentele Băncii Centrale Europene (BCE/2011/6) (JO L 158, p. 37).
 (²) 2004/258/CE: Decizia Băncii Centrale Europene din 4 martie 2004 privind accesul public la documentele Băncii Centrale Europene (BCE/2004/3) (JO L 80, p. 42, Ediție specială, 10/vol. 5, p. 229).

Ațiune introdusă la 17 iulie 2013 — ultra air/OAPI — Donaldson Filtration Deutschland (ultra.air ultrafilter)

(Cauza T-377/13)

(2013/C 260/87)

Limba în care a fost formulată ațiunea: germana

Părțile

Reclamantă: ultra air GmbH (Hilden, Germania) (reprezentant: C. König, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Donaldson Filtration Deutschland GmbH (Haan, Germania)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- Anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 6 mai 2013 în cauza R 1100/2011-4;
- obligarea Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) și a societății

Donaldson Filtration Deutschland GmbH, în măsura în care se va constitui intervenientă, la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară înregistrată care a făcut obiectul unei cereri de declarare a nulității: marca verbală „ultra.air ultrafilter” pentru produse și servicii din clasele 7, 9, 11, 37 și 42 — marca comunitară nr. 7 480 585

Titularul mărcii comunitare: reclamanta

Partea care solicită declararea nulității mărcii comunitare: Donaldson Filtration Deutschland GmbH

Motivarea cererii de declarare a nulității: cauza de nulitate absolută prevăzută la articolul 52 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009

Decizia diviziei de anulare: respinge cererea de declarare a nulității

Decizia camerei de recurs: admite calea de atac și declară nulă marca comunitară

Motivele invocate:

- încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009;
- încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009;
- încălcarea articolului 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009;
- încălcarea articolului 75 prima teză din Regulamentul nr. 207/2009.

Ațiune introdusă la 23 iulie 2013 — Apple and Pear Australia și Star Fruits Diffusion/OAPI — Carolus C. (English pink)

(Cauza T-378/13)

(2013/C 260/88)

Limba în care a fost formulată ațiunea: franceza

Părțile

Reclamante: Apple and Pear Australia Ltd (Victoria, Australia) și Star Fruits Diffusion (Caderousse, Franța) (reprezentanți: T. de Haan și P. Péters, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Carolus C. BVBA (Nieuwerkerken, Belgia)

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- cu titlu principal, modificarea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 29 mai 2013 în cauza R 1215/2011-4, în sensul că calea de atac introdusă de reclamante la camera de recurs este fondată și, prin urmare, opoziția formulată de reclamante trebuie să fie admisă;
- cu titlu subsidiar, anularea în totalitate a Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 29 mai 2013 în cauza R 1215/2011-4 și
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: Carolus C.

Marca comunitară vizată: marca verbală „English pink” pentru produse din clasa 31 — Cerere de înregistrare a unei mărci comunitare nr. 8 610 768.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura opoziției: reclamantele.

Marca sau semnul invocat: marca verbală „PINK LADY” și mărcile figurative care cuprind elementele verbale „Pink Lady” pentru produse din clasele 16, 29, 30, 31 și 32.

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate:

- încălcarea principiului autorității de lucru judecat;
- încălcarea principiilor generale ale securității juridice, buneii administrări și protecției încrederii legitime;
- încălcarea articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009;
- încălcarea articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009;
- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009;
- încălcarea articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009.

A acțiune introdusă la 22 iulie 2013 — Innovation First/OAPI (NANO)

(Cauza T-379/13)

(2013/C 260/89)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Innovation First, Inc. (Greenville, Statele Unite) (reprezentant: J. Zecher, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei Camerei întâi de recurs a pârâtului din 19 aprilie 2013 în cauza R 1271/2012-1;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor efectuate în cadrul procedurii care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca verbală „NANO” pentru produse și servicii din clasele 9, 28 și 41 — cererea de înregistrare a unei mărci comunitare nr. 9 157 421.

Decizia examinerului: respinge cererea de înregistrare a mărcii comunitare.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea articolelor 75 și 37 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului, a Normei 50 alineatul (2) litera (h) din Regulamentul nr. 2868/95 și a articolelor 76 și 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului.

A acțiune introdusă la 26 iulie 2013 — Intermark/OAPI — Coca-Cola (RIENERGY Cola)

(Cauza T-384/13)

(2013/C 260/90)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Intermark Srl (Stei, România) (reprezentant: Á. László, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: The Coca-Cola Company (Atlanta, Statele Unite)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- admiterea cererii, modificarea deciziei atacate a pârâtului, respingerea opoziției și dispunerea înregistrării în întregime ca marcă a semnului reclamantei;

— în cazul în care Tribunalul consideră că este indispensabilă o nouă apreciere detaliată a faptelor și a probelor prezentate, anularea deciziei atacate a părâtului și transmiterea cauzei către OAPI pentru o nouă examinare și adoptarea unei noi decizii;

— obligarea părâtului la plata cheltuielilor de judecată suportate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca figurativă „Cola” pentru produse și servicii din clasele 32 și 35 — cererea de înregistrare a unei mărci comunitare nr. 9 507 963.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura opoziției: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Marca sau semnul invocat: mărcile comunitare înregistrate cu nr. 8 792 475, nr. 2 107 118 și nr. 8 709 818 privind semnul figurativ „Coca-Cola” pentru produse și servicii din clasele 30, 32, 33 și 35.

Decizia diviziei de opoziție: admite opoziția în întregime.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului.

Ordonanța Tribunalului din 12 iulie 2013 — Pannon Hőerőmű/Comisia

(Cauza T-352/08) ⁽¹⁾

(2013/C 260/91)

Limba de procedură: maghiara

Președintele Camerei a șasea a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 285, 8.11.2008.

Ordonanța Tribunalului din 5 iulie 2013 — SK Hynix/Comisia

(Cauzele conexe T-148/10 și T-149/10) ⁽¹⁾

(2013/C 260/92)

Limba de procedură: engleza

Președintele Camerei a doua a dispus radierea cauzelor conexe.

⁽¹⁾ JO C 148, 5.6.2010.

EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO